Suomi

1921

S U O M I

JULKAISSEET
LÄPIPÄÄSEVÄT
1921

PUBLISHED BY
GRADUATES
of 1921

SUOMI COLLEGE

HANCOCK, MICHIGAN
1 9 2 1

SUOMI COLLEGE

To Our

Alma Mater

In honor of its 25th anniversary

The Class of 1921

Affectionately dedicates this

Publication

Alma Mater'ille

25-vuotisjuhlan kunniaksi

kiitollisuudella omistavat tämän julkaisun

vuoden 1921 ylioppilaat

SIIRTOLAISUUSINSTITUUTTI
MIGRATIONSINSTITUTET
Turun Yliopisto
20500 Turku 50 ☎ 17536

61-1978

As ships meet at sea,—a moment together, when words of greeting must be spoken, and then away upon the deep,—so men meet in this world; and I think we should cross no man's path without hailing him, and if he needs, give him supplies.

—Henry Ward Beecher.

Toimituskunta—Editorial Staff.

Päätoimittaja — Editor-in-chief ..... IDA KAARTO

Aputoimittaja — Assistant Editor ..... SAIMA MARKKANEN

Liikkeenhoitajat — Business Managers ..... ALBIN KAINULAINEN, RUDOLF LÖFBACK

Seuraosaston toimittaja — Editor of Societies . ADOLPH KASARI

Urheilu-toimittaja — Athletic Editor ..... VILJO NIKANDER

Taide-toimittaja — Art Editor ..... LAINE HÄMÄLÄINEN

"Pilkkakirveet" — Editor of Jokes ..... IMPI NISSI, UNO KNUUTTILA

Neuvonantajat — Faculty Advisors ..... ELIZABETH TUORI, IDA GREENWOOD, REV. JOHN WARGELIN, T. LINDFORS, VÄINÖ A. JYLHÄLEHTO

61-1978

Suomi-Opiston johtokunta.

PAST. J. WARGELIN, Opiston johtaja, jäsen virkansa puolesta.

Virka-aika päättyy 1921.

ROUVA J. S. SAARI, Eveleth, Minn.
MAANVILJELIJÄ J. PIIPPOLA, Onnela, Mich.
PASTORI V. KUUSISTO, Crystal Falls, Mich.

Virka-aika päättyy 1922.

KAUPPIAS JOHN BOSTRÖM, Ironwood, Mich.
ROUVA THYRA RAUTALAHTI, Ishpeming, Mich.
PANKKIVIRKAMIES ISAAC WARGELIN, Hancock, Mich.
PAST. A. RAUTALAHTI, Ishpeming, Mich.

Virka-aika päättyy 1923.

PAST. A. HAAPANEN, Hancock, Mich.
PAST. V. KOIVUMÄKI, Kotilähetyksen johtaja, Ely, Minn.
OPETTAJATAR LYDIA KANGAS, Crystal Falls, Mich.

VIRKAILIJAT:

PAST. JOHN WARGELIN ..... Johtaja
PAST. A. RAUTALAHTI ..... Esimies
ISAAC WARGELIN ..... Rahastonhoitaja

Suomi-Opisto 25-vuotiaana.

ROHKEIMMISSA unelmissaan näkivät suomalaisen sivistyksemme uskolliset ja pelottomat uutisviljelijät tämän päivän koiton. Velaton, täysiluokkainen, yliopiston hyväksymä, kansamme hellimä Suomi-opisto, se oli heidän unelmansa. He uskoivat aatteeseensa ja kansaansa, vaikka, kun katsomme taaksepäin, siellä on aikoja, joina olisi luullut rohkeimmankin lannistuvan; mutta he eivät menettäneet toivoaan. Harvat niistä, jotka olivat alkamassa tätä työtä, ovat enää luonamme, mutta niille harvoille sanomme: kiitos ja kunnia teille! Ja niiden muistoa, jotka ovat jo poistuneet, me kunnioittaen siunaamme.

Amerikan Suomalaisen Ev. Lut. Kirkon, Suomi-Synodin, koulu Suomi-opisto, alotettiin pastori J. K. Nikanderin johtamana, Hancockissa, Michiganissa, syysk. 8 p:nä, 1896, vuokrahuoneissa, ilman varoja, ilman itsetietoista kannatuskuntaa, ja monen mielestä ilman varsinaista aihetta koko laitoksen olemassaoloon. Se alkoi kuitenkin perustettuna sille vakaumukselle, että Jumalan valtakunnan työ siirtokansamme keskuudessa sen tarvitsee, ja sitä tuki se usko, että Jumalalla on työtään varten varoja, jos me päivästä päivään olemme valmiit uskollisesti tekemään Hänen tahtoaan ja odottamaan Häneltä apua. Tällä pohjalla on se kestänyt kaikki sitä vastaan tähdätyt myrskyt, kasvanut ja vaurastunut vuodesta vuoteen, kunnes se vakiintuneena ja järjestyneenä on sivuuttanut varsinaisen alkukauden kehityksessään ja nyt kulkee vakavin askelin suurempia mahdollisuuksia ja laajempaa tehtävää kohden.

Oma koti.

Alkamispäivän jälkeen seuraava tärkeä merkkipäivä opiston historiassa oli omaan taloon siirtyminen tammik. 21 p. 1900. Oi, miten valoisilta, miten muhkeilta näyttivät nuo varsin vaatimattomat suojat oppilaiden, opettajien ja opiston ystävien mielestä. Valtavin juhlamenoin vihittiin ensimäinen Amerikan suomalainen oppilaitos toimeensa valonvartiopaikkana. Raskas velkataakka oli kuitenkin siirtynyt rakennusta laittaessa kirkkokunnan hartioille ja se painoi niitä kaikista maksamisyrityksistä huolimatta seuraavat 20 vuotta.

Ensimäiset läpipäässeet.

Vuonna 1904 vietti koulumme taasen erityisen juhlahetken; silloin kymmenen korkeimman luokan kolme nais- ja seitsemän miesoppilasta, jotka olivat sitkeästi ja uskollisesti jatkaneet seitsemän pitkää vuotta lukujaan, osa kahdeksan, sillä he odottivat yhden vuoden seuraavaa luokkaa, saivat päästötodistuksensa opistosta. Nyt viime kevääseen mennessä on Akatemiselta osaltolta laskettu kaikkiaan 98 oppilasta.

Ensimäiset seminaarin läpikäyneet 1906.

Kaksi vuotta ensimäisten oppilaitten laskemisesta Opistosta olivat ensimäiset seminaarilaiset valmiit vihittäviksi. Suuri oli seurakuntien ilo, jotka saivat paimenikseen oman koulunsa kasvattamia nuoria miehiä.

Suomi-Opiston johtokunta.

PAST. J. WARGELIN, Opiston johtaja, jäsen virkansa puolesta.

Virka-aika päättyy 1921.

ROUVA J. S. SAARI, Eveleth, Minn.
MAANVILJELIJÄ J. PIIPPOLA, Onnela, Mich.
PASTORI V. KUUSISTO, Crystal Falls, Mich.

Virka-aika päättyy 1922.

KAUPPIAS JOHN BOSTRÖM, Ironwood, Mich.
ROUVA THYRA RAUTALAHTI, Ishpeming, Mich.
PANKKIVIRKAMIES ISAAC WARGELIN, Hancock, Mich.
PAST. A. RAUTALAHTI, Ishpeming, Mich.

Virka-aika päättyy 1923.

PAST. A. HAAPANEN, Hancock, Mich.
PAST. V. KOIVUMÄKI, Kotilähetyksen johtaja, Ely, Minn.
OPETTAJATAR LYDIA KANGAS, Crystal Falls, Mich.

VIRKAILIJAT:

PAST. JOHN WARGELIN ..... Johtaja
PAST. A. RAUTALAHTI ..... Esimies
ISAAC WARGELIN ..... Rahastonhoitaja

Suomi-Opisto 25-vuotiaana.

ROHKEIMMISSA unelmissaan näkivät suomalaisen sivistyksemme uskolliset ja pelottomat uutisviljelijät tämän päivän koiton. Velaton, täysiluokkainen, yliopiston hyväksymä, kansamme hellimä Suomi-opisto, se oli heidän unelmansa. He uskoivat aatteeseensa ja kansaansa, vaikka, kun katsomme taaksepäin, siellä on aikoja, joina olisi luullut rohkeimmankin lannistuvan; mutta he eivät menettäneet toivoaan. Harvat niistä, jotka olivat alkamassa tätä työtä, ovat enää luonamme, mutta niille harvoille sanomme: kiitos ja kunnia teille! Ja niiden muistoa, jotka ovat jo poistuneet, me kunnioittaen siunaamme.

Amerikan Suomalaisen Ev. Lut. Kirkon, Suomi-Synodin, koulu Suomi-opisto, alotettiin pastori J. K. Nikanderin johtamana, Hancockissa, Michiganissa, syysk. 8 p:nä, 1896, vuokrahuoneissa, ilman varoja, ilman itsetietoista kannatuskuntaa, ja monen mielestä ilman varsinaista aihetta koko laitoksen olemassaoloon. Se alkoi kuitenkin perustettuna sille vakaumukselle, että Jumalan valtakunnan työ siirtokansamme keskuudessa sen tarvitsee, ja sitä tuki se usko, että Jumalalla on työtään varten varoja, jos me päivästä päivään olemme valmiit uskollisesti tekemään Hänen tahtoaan ja odottamaan Häneltä apua. Tällä pohjalla on se kestänyt kaikki sitä vastaan tähdätyt myrskyt, kasvanut ja vaurastunut vuodesta vuoteen, kunnes se vakiintuneena ja järjestyneenä on sivuuttanut varsinaisen alkukauden kehityksessään ja nyt kulkee vakavin askelin suurempia mahdollisuuksia ja laajempaa tehtävää kohden.

Oma koti.

Alkamispäivän jälkeen seuraava tärkeä merkkipäivä opiston historiassa oli omaan taloon siirtyminen tammik. 21 p. 1900. Oi, miten valoisilta, miten muhkeilta näyttivät nuo varsin vaatimattomat suojat oppilaiden, opettajien ja opiston ystävien mielestä. Valtavin juhlamenoin vihittiin ensimäinen Amerikan suomalainen oppilaitos toimeensa valonvartiopaikkana. Raskas velkataakka oli kuitenkin siirtynyt rakennusta laittaessa kirkkokunnan hartioille ja se painoi niitä kaikista maksamisyrityksistä huolimatta seuraavat 20 vuotta.

Ensimäiset läpipäässeet.

Vuonna 1904 vietti koulumme taasen erityisen juhlahetken; silloin kymmenen korkeimman luokan kolme nais- ja seitsemän miesoppilasta, jotka olivat sitkeästi ja uskollisesti jatkaneet seitsemän pitkää vuotta lukujaan, osa kahdeksan, sillä he odottivat yhden vuoden seuraavaa luokkaa, saivat päästötodistuksensa opistosta. Nyt viime kevääseen mennessä on Akatemiselta osastolta laskettu kaikkiaan 98 oppilasta.

Ensimäiset seminaarin läpikäyneet 1906.

Kaksi vuotta ensimäisten oppilaitten laskemisesta Opistosta olivat ensimäiset seminaarilaiset valmiit vihittäviksi. Suuri oli seurakuntien ilo, jotka saivat paimenikseen oman koulunsa kasvattamia nuoria miehiä.

Olihan niitä, jotka pelkäsivät ylituotantoa tälläkin alalla. Mutta nyt on seminaarimme toiminut jatkuvasti 16 vuotta ja tänään on pappien puute tuntuvampi kuin koskaan ennen. Kaikkiaan on seminaaristamme vihitty pappistoimeen 31 miestä.

Kauppa-osasto.

Vielä ennen syyskuun alkua tänä samana vuonna (1906) astuttiin erittäin tärkeä askel Opiston kehityksessä, perustettiin kauppakoulu opiston yhteyteen. Ensi vuotena kirjoittautui siihen oppilaita 31 ja edelleen tuli tämä osasto koulussamme hyvin suosituksi, sillä lyhyellä kaksivuotisella oppimäärällään se tarjosi perinpohjaisen ammattiopetuksen ja huolellisen valmistuksen käytännöllisille aloille, joten monet, jotka eivät voineet ajatellakaan pitkän opistokurssin suorittamista, kuitenkin voivat hankkia omassa koulussamme tehtäviinsä tarvittavat tiedot. Johtajan valinnassa tälle uudelle osastolle onnistui koulun johtokunta hyvin kutsuessaan sen johtajaksi ja opettajaksi Augustana opistosta O. L.Nordströmin. Taidolla ja tarmolla johti hän kauppakouluamme 12 lukuvuotta. Ja monen sinä aikana koulunsa käyneen oppilaan mielestä keskittyykin koko kauppakoulukäsite nimeen Nordström. Sota-aika, joka teki monia mullistuksia, vei tämän etevän opettajan koulultamme suurempaan kouluun ja silloin, syksyllä 1916 tarjosi johtokunta kauppakoulun johtajan toimen sen nykyiselle johtajalle, neiti M. Perttulalle. Kauppakoulun oppilasmäärä on vuosi vuodelta lisääntynyt nousten kuluvalla lukuvuodella — 78. Viimekeväisten läpipäässeitten kanssa nousee tämän osaston läpipäässeitten luku 334:ään.

Hiljaista kehitystä ja eteenpäin pyrkimistä.

Seuraavat vuodet, vuodesta 1906, ovat olleet hiljaista kehitystä ja eteenpäinpyrkimistä. Opettajavoimat, joiden hankinta alkuaikoina oli tuottanut suuria vaikeuksia, vakiintuivat vähitellen ja vaikka yhdessä ja toisessa aineessa aina vaihtuukin opettaja, pysyivät monet kuitenkin paikallaan useita vuosia ja niin työ sai varmat ääriviivat; määrätyt kurssit Akatemisella osastolla järjestettiin 4-vuotisiksi, vastaamaan yliopiston sisäänpääsyvaatimuksia.

Suuria muutoksia.

Vuosi 1918 oli vaikea, sillä sota-ajan aiheuttama opettajapula vei silloin viisi koulumme uskollista ja luotettua opettajaa muille toimialoille ja toisiin kouluihin. Mutta kaikkein näiden vaiheitten läpi oli kuitenkin päästy ja syyslukukauden lopulla 1918 olivat työt hyvässä käynnissä ja riittävä, kykenevä opettajavoima koululla, sillä tohtori J. K. Nikanderin varma ja levollinen johto oli vienyt koulun jokaisen vaiheen kautta yhä uutta kehitystä kohden. "Jumalan avulla" hän työtään teki ja hänelle lähinnä Jumalaa olimme tottuneet jättämään vastuun koulun menestyksestä.

Kevätlukukausi 1919

ei päässyt Hancockissa vallitsevan kulkutaudin takia alkamaan aikanaan. Opettajille oli ilmoitettu jatkuvasta lomasta, joten he eivät palanneet kaupunkiin. 11 p:nä tammikuuta tuli kuin salama kirkkaalta taivaalta tieto, että toht. Nikander on saanut halvauskohtauksen ja sitten, tammikuun 13 päivänä toinen tieto, että toht. J. K. Nikander on kuollut.

Turvattomalta tuntui elämä silloin. Taloudenhoitaja A. Lepistö oli muutamia päiviä ennemmin eronnut yht'äkkiä toimestaan. Mistä nyt astuisi esiin mies, joka uskaltaisi ottaa vastuulleen koko sen työn mikä oli tehtävä?

Johtokunta kokoontui neuvottelemaan ja taloudenhoitajaksi lupautunut pastori J. Wargelin pyydettiin ottamaan koulun johtajan toimi, kunnes ehditään hankkia johtaja. Myöhemmin keväällä valittiin hänet vakinaisesti hoitamaan molempia toimia.

Velan maksu.

Suomi-Opiston velka oli tullut sananparreksi siirtolaisten keskuudessa. Ne, jotka vähimmän olivat koulun hyväksi tehneet, ne sitä enimmän valittivat. Jokainen johtokunta, jokainen kirkolliskokous ja ehkäpä jokainen Opiston ystävä, mutta erittäin jokainen taloudenhoitaja olivat kukin kohdaltaan koettaneet miettiä ja järjestää keinoja sen maksamiseksi.

Mr. J. H. Jasberg, taloudenhoitajana vv. 1896-1908, järjesti $25.00 lainat, joiden avulla saatiin luottoa koko lailla vakiinnutetuksi. Mr. F. Tolonen, taloudenhoitajana vv. 1910-1914, suunnitteli $10.00 lahjakeräyksen, joka tuotti hyviä tuloksia, mutta ei tälläkään kertaa jaksettu viedä asiaa läpi. Past. S. Ilmonen (vv. 1913-'15) ja Mr. A. Lepistö (1917-'18) molemmat tekivät innolla ja tarmolla työtä, mutta aina jäi joku osa maksamatta. Sota-aika kuitenkin opetti meillekin keinoja. Syksyllä v. 1918 järjesti johtokunta past. A. Haapasen esityksestä "Opistoviikon". Silloin oli yhden viikon aikana toimittava jokaisella paikkakunnalla opiston hyväksi ja kahtena vuotena tällainen yhteinen ponnistus kukisti tuon vanhan painajaisen. Apua oli myös saatu erään testamenttilahjan kautta toista tuhatta dollaria, samoin kerättiin amerikalaisilta liikemiehiltä toistatuhatta dollaria. "Opiston velka on maksettu!" oli se ilosanoma, jonka taloudenhoitaja, johtaja J. Wargelin, ilmoitti Opiston ystäville keväällä 1920.

Alusta alkaen muodostui Suomi-Opisto olojen pakosta yhteiskouluksi ja kaikki yhteiskasvatuksen problemit ovat kukin aikoinaan sitäkin kohdanneet. Vaikein niistä on ollut asuntokysymys. Opistolle sijoitettiin ensi aluksi molemmat sekä mies- että naisoppilaat ja tilaa olikin riittämään asti. Vaan vuosien kuluessa ja oppilasmäärän lisääntyessä jätettiin koko rakennus naisoppilaitten asunnoksi.

Naisosaston valvojina ovat toimineet Alma Granquist (Mrs. A. Haapanen) vv. 1903-1908; Lydia Kangas vv. 1908-1911 ja 1914-'16; Miina Perttula 1911-'13; 1916-'18 ja 1920-1921; Hilda Puska lukuvuonna 1919-1920.

Työtä, jota Suomi-Opiston kautta on suoritettu kansamme kasvatuksessa, ei ole helppo arvostella ja jääköönkin se muitten tehtäväksi.

Suomi-Opistossa opiskelleita on nyt jo kuitenkin kaikilla henkisen työn aloilla ja johtoasemissa siirtokansamme keskuudessa. Melkein jokaisessa suuremmassa suomalais-asutuksessa on heitä myöskin liikealoilla, ja toivorikkain mielin voi katsoa heidän siirtymistään toimialoillaan eteenpäin, sillä heillä on edessään lupaava tulevaisuus.

Niiden miesten ja naisten kunniaksi, jotka ovat Suomi-Opistoa tukeneet, paikallisina ystävinä sitä kannattaneet ja sen johtokunnassa vuodesta vuoteen rintamassa seisoneet, on luettava kaikki ne saavutukset mitä on saatu. Jumala, joka on määrännyt kansojen kohtalot, on antanut siirtokansamme kirkollekin sen oman valistustehtävän ja sitä Hän kultakin meiltä odottaa, että olemme uskollisia tehtävässämme.

Jumalan avulla, Hänen johdossaan ja Hänen kunniakseen kulkekoon Suomi-Opisto tulevaakin aikaa kohden!

M. Perttula.

REV. JOHN WARGELIN, A. B.

President.

VUODESTA 1919 pastori Wargelin on toiminut Suomi-opiston johtajana. Tänä aikana hän on voittanut oppilaskunnan jakamattoman suosion ja kunnioituksen. Hänen uuttera ja viisas toimintansa on vienyt kouluamme monessa suhteessa eteenpäin. Viime vuoden lopulla pääsi Opisto m. m. Michiganin yliopiston hyväksyttyjen korkeakoulujen listalle.

Saakoot edelleen tulevien aikojen suomalaiset nuoret nauttia Suomi-opiston tarjoamista tiedon ja taidon aarteista sen ollessa pastori Wargelinin tarmokkaassa johdossa.

MISS MINNIE PERTTULA, A. B.

Principal of the Commercial Department.

EMME koskaan mainitse neiti Perttulan nimeä tuntematta häntä kohtaan mitä suurinta sympatiaa ja kunnioitusta. Kauemmin kuin kukaan muu koulumme nykyisistä opettajista hän on väsymättömällä innolla työskennellyt oppilaitoksemme hyväksi.

Hänen kauniit neuvonsa ja opetuksensa samoinkuin vakavat varoituksensa tulevat säilymään unhoittumattomasti mielessämme. Minne tahansa joudummekin vastaisien vuosien varrella, aina tulemme neiti Perttulaa rakkaudella muistelemaan.

HILDA J. PUSKA,

Principal of the Preparatory Department.

URHO G. JASBERG, B. SC.

General Science, Agriculture.

ANDREW IMMONEN,

Music.

J. T. R. HARTMAN, A. M.,

Theology, Logic, Psychology.

T. LINDFORS, A. M.,

Finnish History, Finnish.

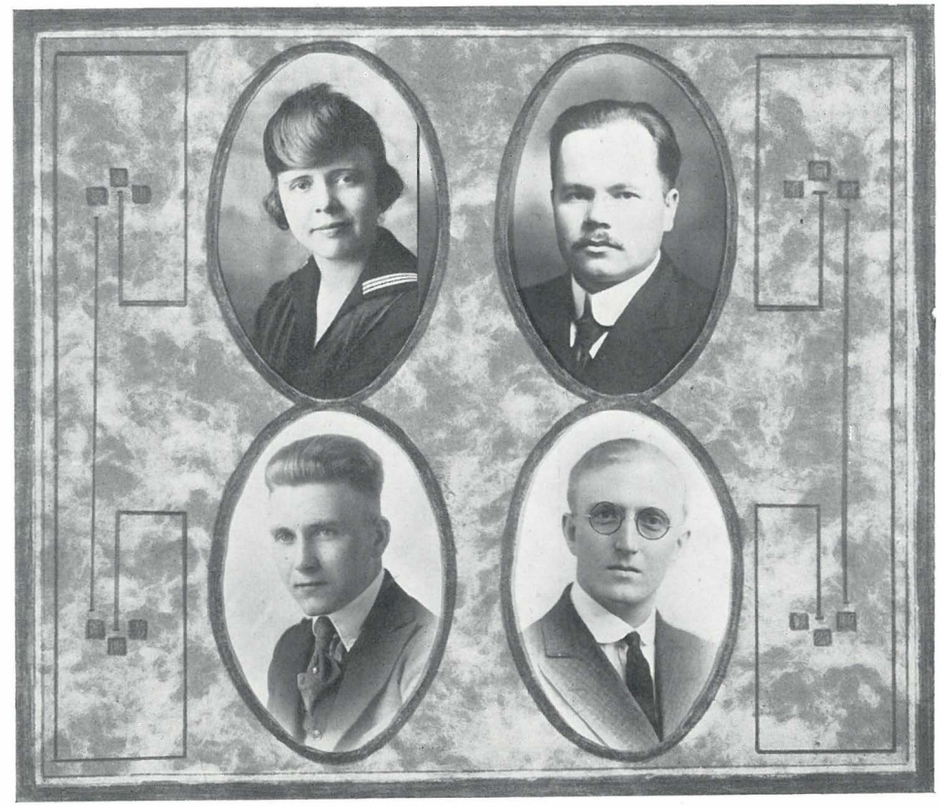

IDA GREENWOOD, A. B.,

General History, French, English.

KALLE H. MANNERKORPI,

Dogmatics, Church History, Christianity.

ANTON J. CAVÉ, A. B.,

Mathematics, Physics.

VÄINÖ A. JYLHÄLEHTO,

Commercial.

Why Should You Study Latin?

E. ELIZABETH TUORI
Class Custodian
English, Latin, German.

WHY is Latin a necessary and a very important subject in the curriculum of the modern secondary school?

For a long time, Latin was thought to be peculiarly a study for boys who were preparing for college. In the earlier history of this country, Latin was thought to have importance primarily with those who were looking forward to activity in church, letters, law, or teaching. At the present time, Latin is recognized as a necessary subject in secondary education.

The average student thinks, "I can study English or geometry, which will be of some use to me; but what good is Latin to me? Nobody speaks Latin".

If a person wishes to learn to speak a language fluently, he must live in a family or community where the language is spoken. The purpose of the study of languages in school is not to learn to speak them, but to get an understanding of their structure, and at the same time to get better acquainted with our own language and acquire a facility of expression. The ability to express one's thoughts clearly is a power which very few have attained to perfection.

Since we gain a facility of expression through the study of languages, the question then arises, — why not study a modern language instead of Latin?

In the first place, Latin makes the English language more intelligible, because the English is more closely related to the Latin than to the Teutonic languages. Seven out of ten words in the English language are of Latin origin. Such words as, — census, ultimatum, cantata, inferior, ignoramus, minus, and many others, were pure Latin words in Julius Caesar's time. As a single instance of the way in which English words are formed on a Latin stem, let us consider the Latin word "scribere" meaning "to write". Taking this word as a base, we have — ascribe, describe, inscribe, prescribe, conscribe, proscription, superscription, script, and manuscript, besides many others.

Then, too, Latin is highly inflected, and unless a person studies some inflected language he has no grammatical sense. Rules and grammatical expressions mean nothing to such a person and he sees no reason why he cannot say "between you and I", as well as "between you and me".

Besides, a person who has not studied a classical language, either Greek or Latin, does not get the full meaning out of English literature. The great English writers of prose or poetry have almost without exception been students of Latin; and consciously or unconsciously, they have written under the influence of the Latin models. Longfellow made 50 references to classical mythology; Tennyson, 225; Shelley, 350; and Spencer, 650. How then can a student appreciate the great English classics unless he knows something about classical mythology?

In addition to being of help to students of English grammar and literature, Latin, the foundation of the French, Italian, Spanish, Portuguese, and Roumanian languages, is absolutely necessary to a person who intends to familiarize himself with these languages. A few examples will show the relation of the English, French, Spanish, and Italian, to the Latin. The Latin word "flos", is flor" in Spanish, "flore" in Italian, "fleur" in French, and "flower" in English. "Fructus" appears as "fruta" in Spanish, "frutto" in Italian, "fruit" in French, and "fruit" in English. These are only two of hundreds of words that could be given to prove that Latin is the basis of the so-called romance languages.

In the third place, the study of Latin and Greek, especially Latin, gives us ideals worth having. The ancient classical writers always took heroes for their subjects and praised their deeds. They did not give a place in their works to that which is low and degrading.

Fourthly, because of the logical order of words in a Latin sentence, and because of its complexity of construction, Latin develops the power of reasoning, because it demands the rigid use of reason. There is a definite order for the words, and deviations from this order are made only when words usually unimportant are to be emphasized. The translating of Latin affords excellent mental training. There is "no royal road to Latin", and many students who are inclined to be indolent, prefer to travel the easy path, thus avoiding the study of Latin, which they are told is difficult and which requires conscious effort on their part.

No subject has yet been found which would take the place of Latin and from the study of which the same results would follow as result from the study of Latin.

E. Elizabeth Tuori.

In Memoriam

1917—1921

„They are not dead! they have but passed
Beyond the mists that blind us here
Into the new and larger life
Of that serener sphere."

Dr. J. K. Nikander
Mr. L. F. Kuijala
Paul Lahti
Antti Pesonen
Aina Hakalahti
Ilma Trast
Mayme Lahti
Oscar Kovala
Hildur Wargelin (Mrs. Jas. McIvor)
Edward Savilahti
Alex A. Jeruberg
Elli Koivisto
Saima Pulkkinen
Hulda Koski
Hilja Möttönen (Mrs. E. Mäkelä)
Maria Kinnunen

„And ever near us, though unseen,
The dear, immortal spirit tread;
For all the boundless universe
Is life—there are no dead."

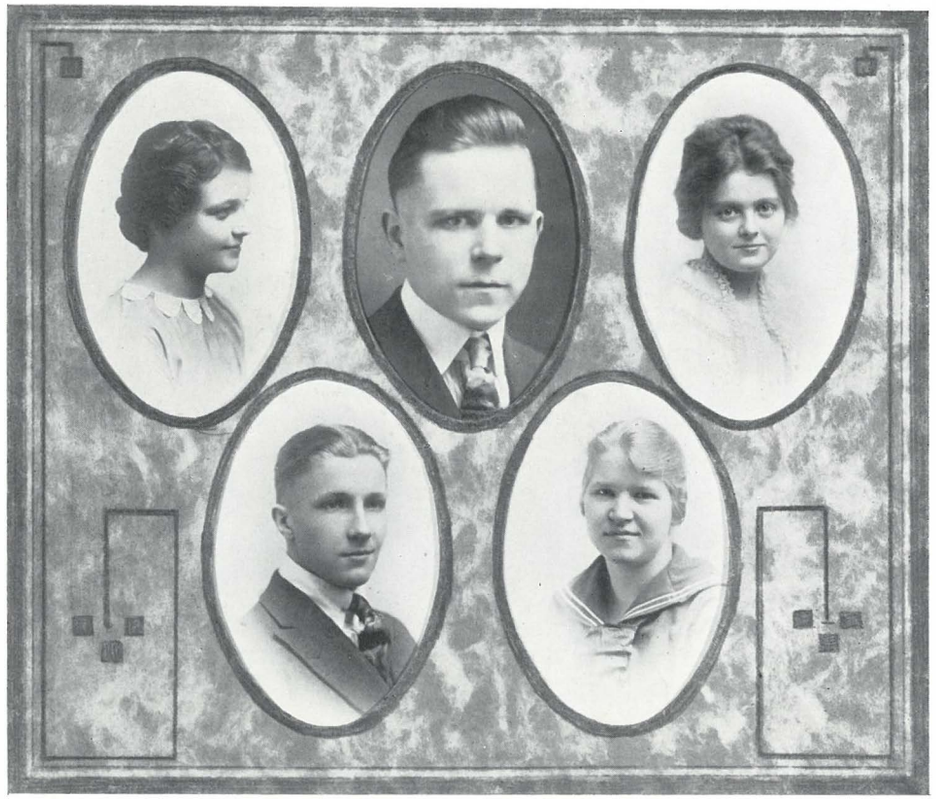

IDA KAARTO

"Turvaa Herraan täydestä sydämestäsi, äläkä nojaa ornaan ymmärrykseesi."

AINO LILJA KANTONEN

"Heitä Herran haltuun tehtäväsi, niin mietteesi menestyvät."

ALBIN KAINULAINEN

"Korva joka kuulee elämän nuhdetta viipyy viisasten seurassa."

ARNE KARHU

"Voita itsesi."

ALMA M. LAANINEN

"Ole toivossa iloinen, ahdistuksessa kärsivällinen, rukouksessa kestävä."

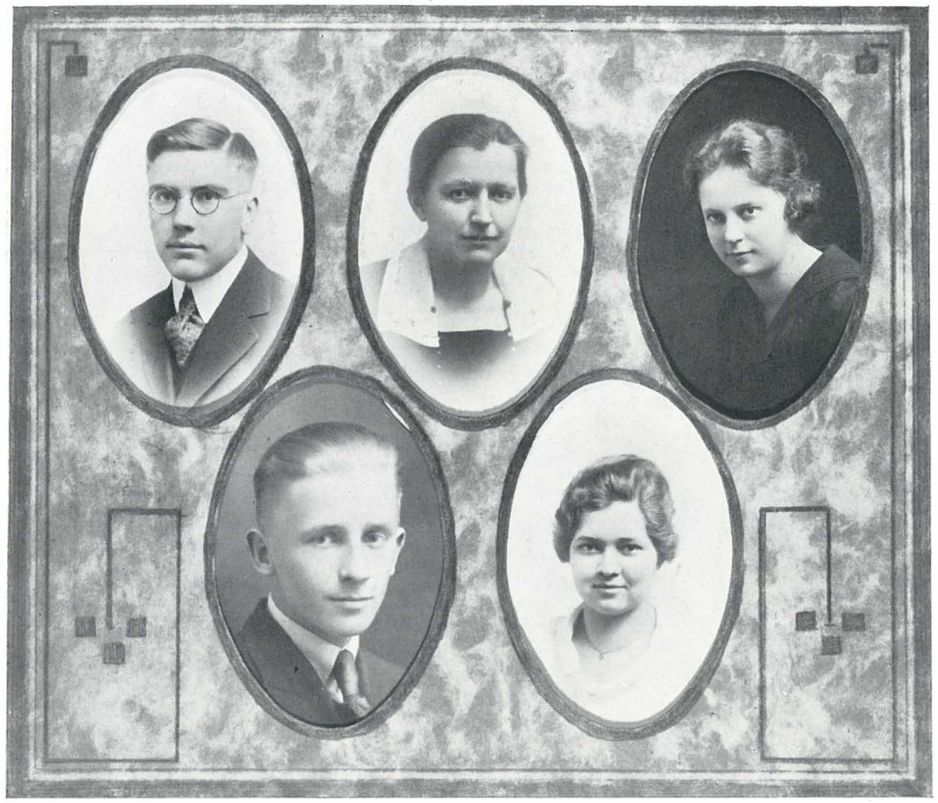

REINO LAITINEN

"Ahkeruus ilomme."

HELEN NIILEKSELÄ

"Anna tiesi Herran haltuun ja toivo Häneen, kyllä hän sen tekee."

SAIMA S. MARKKANEN

"Ihmisen sydän miettii tiensä, mutta Herra ohjaa hänen askeleensa."

VILJO NIKANDER

"Puhua hyvin on hyvä, tehdä hyvin parempi."

IMPI K. NISSI

"Ihmisen ylpeys alentaa hänet, mutta nöyrämielinen saa kunnian."

ARTHUR ANDERSON

"Discipline aims at the removal of bad habits and the forming of new ones."

HILJA HOIKKA

"Believe that you have it, and you have it."

JOHN ANDERSON

"Kind words are the blossoms
Kind deeds are the fruit."

EMIL HAMALAINEN

"No success is attained by a leap and a bound, but by patient plodding and many resolves."

LAINE E. HAMALAINEN

"The City of Happiness is in the State of Mind."

ANDREW HUHTALA

"Worry is rust upon the blade, so why worry?"

ROSE JAMPSA

"Our ideals are our possibilities."

HILDA JOHNSON

"Sadness never wins the day,
Happiness for me always."

AINA KAIHLANEN

"A good example is the best sermon."

MARIE KANGASNIEMI

"Never give up, for the wisest is boldest. Ever success — if you'll only hope on."

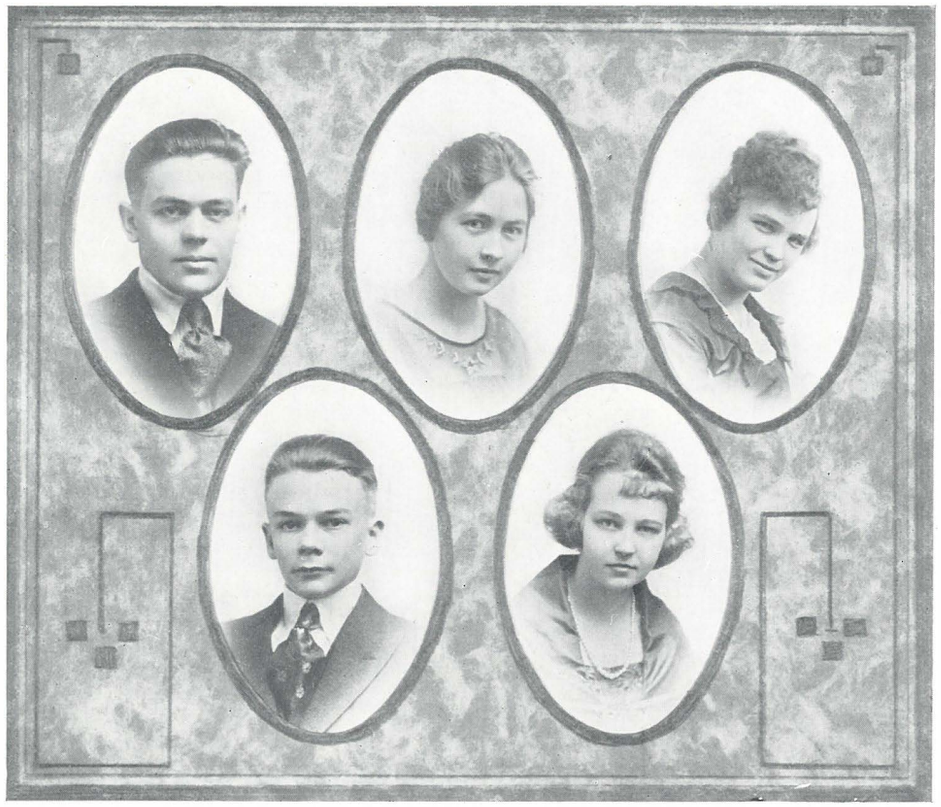

K. ADOLPH KASARI

"Failures are with heroic minds the stepping stones to success."

FANNIE E. KERTTULA

"Life's trials may be hard to bear, but patience can outlive them."

MARTHA E. KAUKOLA

"Little things are little things, but faithfulness in little things is sometimes great."

UUNO KNUUTTILA

"Build for character, not for fame."

ANNA KORHONEN

"A laugh is worth a thousand groans in a market."

HILMA KYLLONEN

"Be not simply good, be good for something."

ELSA J. LUHTALA,

"Life is divine when duty is joy."

RUDOLPH C. LOFBACK

"Men's muscles move better when their souls are making merry music."

LEMPI MATSON

"Truth is mighty, and it will prevail."

MAEMI S. MATSON

"One needs faith, in order to heroically face the trials of life."

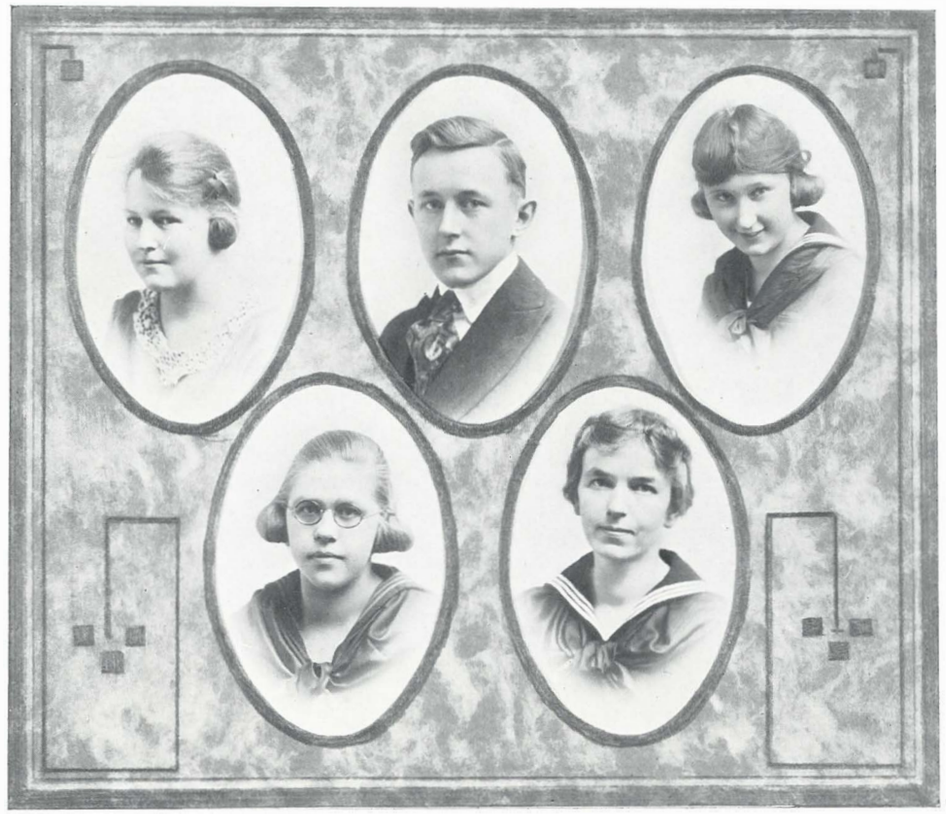

MIRIAM MOILANEN

"Be thyself through the stretch and storm of life."

IDA NISSILA

"Still achieving, still pursuing, learn to labor and to wait!"

GEORGE NISSILA

"Be sure you're right, then go ahead."

LEMPI O. NUMMELIN

"The true basis of happiness is a work that one loves."

IDA E. NASI

"If at first you don't succeed, try, try again."

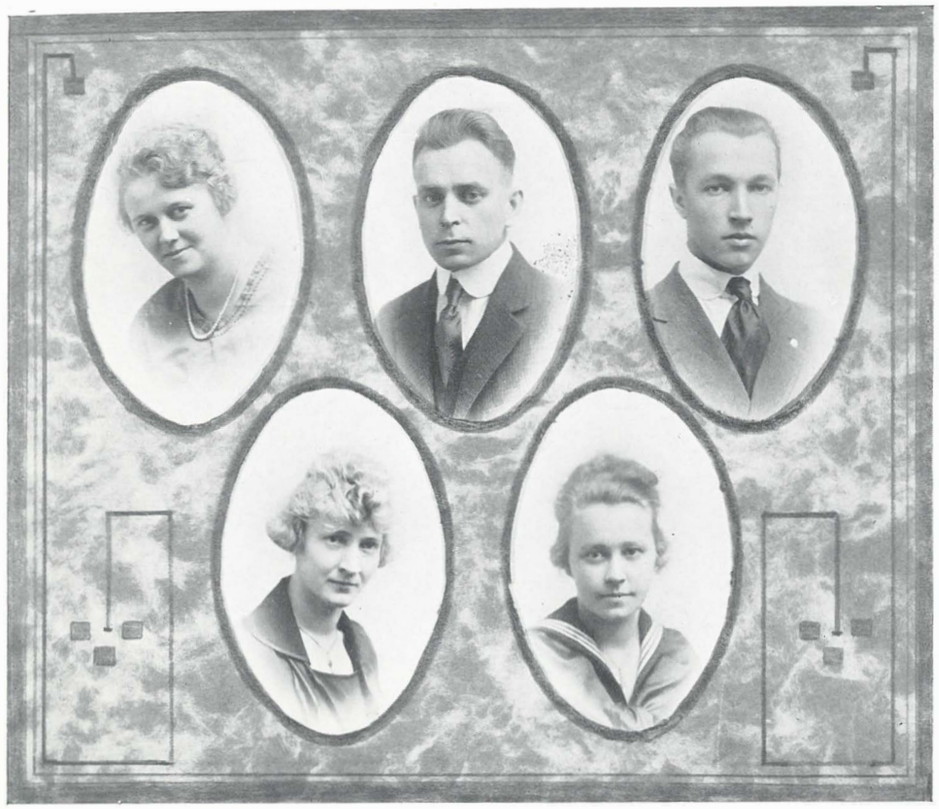

FANNY A. PELKONEN

""Tis something to be brave and true,
When fate is most unkind to you."

GEORGE RYTY

"The greatest homage we can pay to truth is to use it."

ANANIAS PONTINEN

"Honor and shame, from no condition rise,
Act well your part, there's where all the honor lies.

MARGARET SEPPANEN

"Charms strike the sight, but merit wins the soul."

EDITH SIPPOLA

"The truest self-respect is not to think of self."

ELLEN V. SWAN

"Who knows most, says least."

ANNA VANNI

"Dost thou love life? Then do not squander time, for that is the stuff life is made of."

ALLI G. M. TORPPA

"Do all the good you can and make as little fuss about it as possible."

SENIA WAISANEN

"Make use of time, let not advantage slip."

WILLIAM YLITALO

"Life is not so short but that there is always time enough for courtesy."

JUMALUUSOPILLINEN SEMINAARI.

Life's Enterprise

Who could but trace the speedy flight of thought,
Or catch the whispering echoes on their way — —
Who could but reach the fortune he has sought,
Which hidden from his mind so long did lay.

Who could but guide his footsteps to the right,
On road of struggles, but when his work is done
Upon the stage of virtue could alight.
The fight is conquered — prizes sought are won.

Who could but reach the noble things in life,
In which both self and fellowmen could share.
Who for the pure and high ideals could strive,
Enlighten life and lessen every care.

Who could but act, that as each dying day
Brings closer to the vast eternity,
Some seeds of kindness sown along life's way,
Will bloom and grow in fields of destiny.

O God of love, who art the truth and right,
We ask Thy guidance for our lonely feet.
Our mortal deeds will vanish in Thy light,
Our souls enter the realm of joy complete.

Aino Lilja Kantonen.

Kristillinen akatemia.

KRISTILLINEN akatemia on korkeakoulu, joka on jatkona varsinaiselle kansakoululle ja jonka tarkoitus on valmistaa oppilaita korkeampia oppilaitoksia varten. Tämän tähden täytyy niiden järjestää kurssinsa silmälläpitäen pääsyvaatimuksia näihin laitoksiin. Tämä seikka määrääkin akatemian työohjelman suurimmaksi osaksi. Suomi-opiston akatemisen osaston kurssi on ollut järjestettynä jo useita vuosia collegien sisäänpääsyvaatimusten mukaan, ja viime vuonna tuli koulumme virallisesti hyväksytyksi valtiomme yliopiston hyväksymäin korkeakoulujen listalle. Tämä tarkoittaa m. m. sitä, että Suomi-opiston akatemisen osaston ylioppilaat ovat oikeutetut pääsemään yliopistoon ynnä muihin korkeampiin oppilaitoksiin ilman tutkinnon suorittamista. Viime syksynä kävi yliopiston tarkastaja toistamiseen tarkastamassa kouluamme, ja tuloksena oli, että tulimme edelleen hyväksytyksi kahden vuoden ajaksi ilman tarkastusta, siis kesäkuuhun v. 1923 asti.

Yliopistot vaativat vähintään 15 uniittia sisäänpääsyvaatimuksena yliopistoon, — uniitti merkitsee yhden vuoden työtä, 5 tuntia viikossa, opetustunti ollen vähintään 45 minuutin pituinen — seuraavissa aineissa: englanninkieli (3 tahi 4), matematiikka (algebra ja geometria 3), muita kieliä (kreikka 2 tahi latina 2, 3 tahi 4 tahi saksa 2, 3 tahi 4 tahi ranska 2, 3 tahi 4), historia (2 tahi 3), fysiikka tahi kemia (1), yleinen tiede (1 tahi eläin- ja kasvitiede 1 tahi biologia 1), trigonomeria (½) ja fysiografia (½). Näihin 15 uniittiin tulee sisältyä 3 englanninkielessä, 3 matematiikassa, 1 fysiikassa ja vähintään 2 latinassa, ranskassa tahi saksassa. Loput kuusi ovat elektiivisiä ylläesitetyistä aineista. Suomi-opistolla vaadimme näitten aineitten lisäksi 2 suomenkielessä, 1 uskonnossa ja 1 musiikissa eli kaikkiaan 20 uniittia. Tarkoitus on ruveta antamaan kaksi uniittia uskonnossakin, koskapa vaatimuksemme tässä aineessa hyvin vastaavat kahden vuoden työtä.

Näiden vaadittujen aineitten rinnalla opetetaan akatemioissa useita muita hyödyllisiä aineita, joita ei löydetä varsinaisten korkeakoulujen ainehistoista. Koskapa käsiteltävänämme on juuri kristillinen akatemia, tahdomme puhua uskonnon opettamisesta yleensä vähän laajemmalti. Ensiksi on meidän selviydyttävä siitä, miksi valtionkouluissa ei opeteta uskontoa ja toiseksi, pidetäänkö sitä yleensä tarpeellisena kasvatuksessa.

Uskonnon opetus amerikalaisissa kouluissa.

Kasvatusasia kuuluu perustuslain nojalla valtiolle. Valtion tulee huolehtia kansalaistensa kasvatuksesta oman etunsa vuoksi. Kansanvaltainen hallitus voi olla pysyväinen vain siten, että sen kansalaiset ottavat osaa itsetietoisesti hallituksen toimintaan ja että he kykenevät seuraamaan valtiollisten asioiden kulkua. Tämän vuoksi tulee jokaisen kansalaisen saada alkeisopetusta ja omata lukutaito. Kaikkien lasten tulee käydä koulua joko valtionkouluissa, joita ylläpidetään yleisen verotuksen kautta, tahi yksityisissä laitoksissa, joita kirkot tahi yksityiset ovat perustaneet.

Tämä seikka on vaikuttanut sen, että valtio on miltei kokonaan ottanut lasten alkeisopetuksen haltuunsa. Kiitettävähän tämä asia olisikin, ellei

siinä olisi toistakin puolta. Nim. kun kirkko ja valtio ovat kokonaan eroitetut toisistaan, niin ei valtionkouluissa voida opettaa uskontoa, joka kuitenkin suuren osan Amerikan kansan mielestä olisi aivan välttämätöntä.

Kehitys yleensä on kulkemassa siihen suuntaan, että valtion tulisi huolehtia korkeammastakin koulukasvatuksesta. Lännen valtioissa, joissa kehitys on nuorempaa, on tätä ajatusta ryhdytty toteuttamaan perustamalla valtion yliopistoja. Idässä ei tämä seikka ole voinut astua näkyviin sentähden, että siellä on ollut olemassa yksityisiä yliopistoja ennen valtioiden muodostamista, eivätkä valtiot ole voineet lähteä kilpailemaan näiden mahtavien laitosten kanssa. Yksityisissä yliopistoissa löytyy jumaluusopilliset tiedekunnat kuten Harwardissa, Yalessa, Columbiassa, Princetonissa, Chicagossa y.m., mutta valtion yliopistoissa ei niitä löydy ennen esittämämme syyn takia. Ja omasta kokemuksestamme voimme sanoa, että koulu, jossa uskonnolla ei ole sijaa, on sielua vailla.

"Syvällä povessamme asuu kaipuu
Korkeimman, puhtaan, pyhän puoleen, johon
Vapaasti, kiitollisna mieli taipuu
ja turvautuu kuin vankkaan kalliohon:
— Tää tosihurskautta on." — *Goethe.*

Uskonnon opetuksella oli alkujaan johtava asema koulujen työohjelmassa. Esim. New Havenin, Conn., lakikokoelmassa, vuodelta 1655, säädettiin: "Koska liian monet vanhemmat ja isännät ovat laiminlyöneet liian suuressa määrässä lasten kasvatuksen, niiden ollessa nuoria ja opinkykyisiä, niin määrätään, että oikeuden palvelijain kussakin kunnassa tällä alueella, tahi missä ei niitä ole, nimismiehen tai jonkun muun yleisen virkamiehen, tulee toistaiseksi huolehtia kanssaveljistänsä, että kaikki lasten vanhemmat ja holhoojat koettavat vakavasti huolehtia, joko oman opetuksensa tahi valittujen kasvattajien avulla, että kaikki lapset ja palvelijat, kehittyessään siihen ikään Jumalan armon kautta, saavat ainakin siinä määrässä opetusta, että he voivat lukea raamattua ja muita hyviä englanninkielisiä kirjoja, sen ollen heidän äidinkielensä, ja ymmärtää tyydyttävällä tavalla kristinuskon pääkappaleita ja periaatteita, jotka ovat tarpeelliset meidän autuuteemme."

Näin oli asianlaita muissakin osissa Amerikaa varhaisempina aikoina. Mutta vähitellen täytyi ruveta harjoittamaan uskonnonvapauden aatetta, kun eri uskonsuuntiin kuuluvia ihmisiä asettui samoille alueille Tämä ei kuitenkaan tapahtunut yhtäkkiä, vaan monissa valtioissa kesti hankausta pitkän aikaa ja kamppailtiin uskonriidoissa. Jokaisella Amerikan historian tutkijalla on muistissa esim. kuinka Roger Williamsia kohdeltiin Massachusettsissa ja kuinka tämä seikka aiheutti Rhode Islandin siirtolan perustamisen. Samoin ahdistettiin luteerilaisia hollantilaisen hallituksen taholta ja eriuskolaisia "noitien vainojen" nimellä Puritaanien taholta. (Lue pitemmälti tohtori S. W. Brownin kirjasta: "The Secularization of American Education as shown by State Legislations, State Const. Provisions and State Supreme Court Decisions").

Jotkut valtiot koettivat auttaa kannatuksellaan uskonnollisia kouluja sen jälkeen, kun uskonnon opetus oli kouluista jo poistettu. Esim. New Yorkin valtio laati lain vuonna 1813, jossa säädettiin, että kouluhallituksen varoja oli jaettava New Yorkin kaupungin hyväntekeväisyyslaitosten, uskonnollisten koulujen ja kasvatuslaitosten hyväksi. Tämän perusteella sai noin kymmenen uskonnollista yhdistystä valtion avustusta laitostensa hyväksi. V. 1824 antoi valtio New Yorkin kaupungin valtuustolle

tämän avustuksen jakamisen. Mutta tämä järjestelmä synnytti alituista hankausta kaatoolilaisten ja protestanttien välillä, kunnes kansanäänestyksen kautta lakkautettiin kaiken avustuksen antaminen kouluille, joissa opetettiin kristinuskoa tahi muita uskontoja. (Coe, Social Theory of Religious Education.)

Vähitellen on valtion ja kirkon ero tullut käytännössäkin toteutetuksi ja uskonnon opetus on kokonaan jäänyt kirkkojen ja kotien yksityisasiaksi. Mutta johtavimpien kasvattajien ja valtiomiesten vakaumus on, että uskonto on välttämätön tekijä siveellisessä kasvatuksessa. Sentähden nähdäänkin yliopiston professorien, kasvattajien ja valtiomiesten innokkaasti toimivan seurakuntaelämän ja nuorison kristillisen kasvatuksen elvyttämiseksi.

Columbian yliopiston presidentti N. M. Butler lausuu: "Kasvatus on kansakunnan henkisten arvojen jatkuvaa sovelluttamista elämään. Nämät arvot voidaan määritellä viiteen osaan, nimittäin tiede, kirjallisuus, taide, yhteiskuntalaitokset ja uskonto." Uskonnollisesta tekijästä kasvatuksessa hän lausuu, että sen ei saa luisua kokonaan pois kasvatuksesta, ellemme tahdo antaa sen surkastua ja tehdä kasvatustyötämme toivottoman epätäydelliseksi. — "Ukonto on välttämätön tekijä, ja jokaiselle lapselle tulee tarjota sitä sopivan järjestelmän kautta."

Tunnettu kasvatusopin professori G. A. Coe kirjoittaa: "Jos uskomme että täydellisen personallisuuden kehittämiseen tarvitaan ei ainoastaan inhimillistä yhteiskuntaa, vaan myöskin yhteyttä Jumalan kanssa, niin seuraa, että kasvatuksemme tarkoituksena tulee olla auttaa kehittymättömiä ihmisolentoja täydelliseen personallisuuteen kanssakäymisessä ihmisten ja Jumalan kanssa ja niiden avulla."

Lainaamme vielä Irving King'in tunnetun kasvatusopin tutkijan, lausunnon tästä kysymyksestä. Hän sanoo: "Uskonto on suurin tekijä elämässä. Ja jos kysyisimme, mikä on uskonnon ja kasvatuksen suhde toisiinsa, niin täytyy meidän sanoa, että niiden suhde on niin läheinen, ettei kumpaakaan voida eroittaa toisestaan, parhaassa merkityksessä toisensa olennollisesta hengestä."

Kautta maailman tunnettu etevä valtiomiehemme Roosevelt lausuu: "On hyvä olla terävä, etevä ja kekseliäs; mutta on parempi omata ominaisuuksia, jotka saavat sisältönsä Jumalan kymmenistä käskyistä."

Ylläolevasta selvenee meille, että Amerikassa pidetään kristillis-siveellistä kasvatusta yhtä tärkeänä kuin missään muualla. Mutta, kun ukontoa ei voida opettaa valtion kansakouluissa, tulee sitä varten perustaa muita kasvatuslaitoksia. Kristilliset akatemiat ovat syntyneet juuri tätä tarkoitusta varten. Ja näin on Suomi-opistokin täyttämässä tärkeätä tehtävätä amerikkalaisessa koulujärjestelmässä.

Uskonnon opetuksen akatemiassa ei saa rajoittua ainoastaan muodolliseen kristinopin opettamiseen, vaan tulee koko koulun hengen ja toiminnan olla uskonnollista. Tämän tähden tulee opettajien ynnä muiden toimihenkilöiden toimintansa ynnä esimerkkinsä kautta vaikuttaa jalostavasti ja kristillisyyttä kohottavasti oppilaisiin. Opettajien vaikutus pienemmissä kouluissa, joita kristilliset akatemiat yleensä ovat, on paljon läheisempi oppilaisiin kuin suuremmissa kouluissa. Väärä arvostelu tahi kristillisyyttä halventava tilapäinenkin lausunto opettajan puolelta on hyvin turmiollista. Oppilasyhdistysten toiminnan tulee myös olla sellaista, että se on sopusoinnussa koulun periaatteiden kanssa. Kaiken tulee olla palvelemassa kirkkoa ja kristillisiä periaatteita.

Kristillinen akatemia on perustettu etupäässä työntekijäin valmistamista varten kirkolle ja nuorison kristillisen kasvatuksen edistämiseksi. Seurakunnat tarvitsevat sunnuntai- ja kesäkoulunopettajia, sairaanhoi-

tajattaria ynnä muita kristillisen työn tekijöitä, ja akatemiat antavat palvelustaan niiden kasvattamisessa. Ne valmistavat oppilaita jumaluusopillisiin seminaareihin ja huolehtivat heidän mielenlaatunsa kehityksestä jo korkeakouluvuosina. Tosiasia on, että seminaarit saavat hyvin harvoja oppilaita korkeakouluista. Kyvykkäitä oppilaita ohjataan muille aloille, ja uskonnon opetuksen tilanne ja ympäristö ei ole omiansa herättämään halua Jumalan valtakunnan työhön. Tämä olisi hyvin tärkeä seikka lasten vanhempien ottaa huomioon, kun he toivovat lastensa antautuvan tähän tärkeään tehtävään. Saarnamiehiä tulee alkaa kasvattaa jo kotona, ja sitten tulee ohjata lapsia kristilliseen oppikouluun, jossa tämä elämän kallis kutsumus vahvistuu ja selvenee. Toivomme monien lasten vanhempien ottavan tämän seikan huomioonsa.

Muita opetettavia aineita.

Kun otamme huomioon, että verrattain pieni määrä oppilaista tulee jatkamaan koulunkäyntiänsä päätettyään korkeakoulun, niin antaa tämä seikka kasvattajille erityistä miettimisen aihetta. Ovatko korkeakoulujen oppilaat kykeneviä mihinkään käytännölliseen toimeen koulukasvatuksensa perusteella? Ovatko he saaneet mitään erikoista ammattitaitoa siinä määrässä, että pystyvät ansaitsemaan toimeentulonsa sen kautta? Tähän täytyy yleensä vastata kielteisesti. Vasta viime vuosina on jossain määrin ryhdytty korjaamaan tätä epäkohtaa tarjoamalla käsitöitä ja kauppakursseja korkeakouluissa. Muutamat yliopistot hyväksyvät nämät aineet elektiivisinä aineina sisäänpääsyvaatimuksissa. Mutta yleensä kaivataan tässä suhteessa kurssien uudelleen järjestämistä. Nykyinen valtiosihteerimme, Bainbridge Colby, lausui eräässä puheessaan, että hän toivoisi amerikkalaisten koulujen puhdistavan kaiken romutavaran oppikursseistaan.. "Parempi kuin näykkiä kasvitiedettä, eläintiedettä, tähtitiedettä, trigonometriaa tahi mitään muuta," lausui hän, "olisi Amerikan nuorisolle opettaa kieliä. Tavallinen collegioppilas ei osaa tehdä mitään tällä näykityllä tiedolla tieteestä, paitsi että hän voi unohtaa sen. Suurena esteenä Amerikan vaikutukselle ulkomailla on meidän kielientaitamattomuutemme." Tämän seikan tulisi antaa meille suomalaisille erikoista intoa suomenkielen opettamisessa, sillä meidän tulee osaltamme huolehtia siitä, että Amerikassa osataan suomenkieltä, voidaksemme toimia kauppa- ynnä valtiollisissa asioissa Suomen kanssa. Ja kun tiedämme, että muut eivät tahdo, eivätkä kunnolla voikaan, oppia suomea, on meidän Amerikan suomalaisten pidettävä huolta sen osaamisesta Amerikassa. — Uusi syy suomenkielen opettamiseen Amerikassa! Totta muuten on Colbyn lausuma ajatus, että amerikkalaiset eivät ole kielimiehiä.

Mutta tarkoituksemme oli puhua muista käytännöllisistä aineista, joita sopisi opettaa akatemioissa. Sellaisia ovat esimerkiksi jo ylempänä viittaamamme käsityö ja liikekurssit. Opetuksen tulisi yleensä kasvattaa oppilaita käytännöllistä elämää varten. Nykyaikainen koulujärjestys ei ole aina ottanut tätä seikkaa huomioon. Naisten tulisi oppia suorittamaan käytännöllisiä taloustoimia, sillä he tulevat elämässään niitä tarvitsemaan, huolimatta missä asemassa tulevatkin olemaan. Ja kun monet kodit laiminlyövät lastensa kasvatuksen tässäkin suhteessa, tulisi koulujen täydentää opetuksensa kautta tätä puolta. Liikemaailman keskuksissa tulisi välttämättömästi antaa opetusta kirjanpidossa, pika- ja konekirjoituksessa ynnä muissa kauppa-alalla tarvittavissa aineissa. Täten lapset kasvaisivat kykeneviksi suorittamaan tehtäviänsä juuri niissä olosuhteissa, joiden keskellä he kasvavat, eikä heidän tarvitsisi lähteä kotoansa pois työtä etsimään. Usein kasvatetaan lapsi suorastaan kotoa

pois valmistamalla häntä ammattiin, jota ei harjoiteta omassa ympäristössä.

Kolmanneksi mainitsisimme maanviljelystieteen. Maanviljelys on yhteiskunnan peruselinkeinoja, ilman sitä olisi mahdoton tulla toimeen. Ja kuitenkin on tämä elinkeino ollut jätettynä oman onnensa nojaan, mikäli se koskee kasvatusta. Maanviljelysalueillakin toimivat koulut eivät ole kiinnittäneet lasten huomiota maanviljelykseen, vaan on kasvatus usein johtanut mieliä poispäin maalta. Tämä seikka on vähitelien tullut huomatuksi, ja nykyään on tapahtumassa yleinen herääminen tämän asian hyväksi. Esim. Michiganin valtiossa on jo olemassa kolmattakymmentä alkeiskoulua, joissa opetetaan maanviljelystä. Toistakymmentä vuotta sitten ei ollut olemassa yhtään sellaista Michiganissa. Ensimäinen perustettiin suomalaiselle maanviljelysseudulle Tapiolaan. Sen perusteella on on valtiossamme laadittu erityinen laki tällaisten koulujen perustamisen hyväksi. Meidän suomalaisten on hyvin tärkeätä kiinnittää huomiota tähän asiaan, sillä suuri osa kansastamme on maanviljelysväestöä. joiden lasten tulisi saada perusteellista opetusta tähän toimeen, auttaakseen vanhempiaan maanviljelyksessä ja jatkaakseen sitä senkin jälkeen, kun omaisuus on siirtynyt heidän haltuunsa. Akatemian kurssiin tulisi välttämättä yhdistää maanviljelystiede. — Suomi-opistolla on opetettu tänä vuonna maanviljelystä valmistavalla osastolla. Tarkoituksemme on järjestää se akatemiseen osaston kurssiin niin pian kun sen toteuttaminen käypi mahdolliseksi.

Neljäntenä erikoisena akatemian opetusaineena mainitsemme musiikin opetuksen. Laulun ja soiton arvo tunnetaan yleisesti elämässä. Mitä olisi jumalanpalvelus ilman kaunista laulua ja veisuuta? Laulupuoli tekee luteerilaisen jumalanpalveluksen niin juhlalliseksi. Yhteislaulu ja kuorolaulu koulussa tahi missä hyvänsä lisäävät yhteenkuuluvaisuuden tunnetta. Soitto ja laulu jalostavat luonnetta ja puhdistavat elämäntapoja. Seurakuntamme tarvitsevat urkureita ja lauluseurojen johtajia, ja nuorisoseuratyömme kaipaa toiminnassaan laulua ja soittoa. Mutta mistä saada urkureita ja lauluseurojen johtajia? Se on kysymys monella paikkakunnalla. Soittajia kyllä on, mutta hengellinen musiikki ja sävyllykset ovat heille vieraita, ja usein nämät soittajat esiintyvät palkan edestä tanssitilaisuuksissa ynnä muissa kevytmielisissä huvittelupaikoissa. Kristillinen seurakunta ei voi alentua käyttämään tällaisia palkollisia. Kristillisten akatemiain tehtävä on antaa nuorisollemme perusteellista musikaalista opetusta soitto- ja laulutaidossa ynnä lauluseurojen johtamisessa. Tätä tehtävätä on Suomi-opisto pyrkinyt toteuttamaan aivan alusta saakka ja tahtoo edelleenkin toimia sen hyväksi. Sangen monet koulumme oppilaat ovat toimineet urkureina tai lauluseurojen johtajina seurakunnissamme ja monet koulussamme valmistuneet papit, jotka ovat saaneet alkuopetuksensa soitannossa Suomi-opistolla, toimivat nykyäänkin lauluseurojen johtajina seurakunnissaan. Emme tuo tätä seikkaa ilmi siksi, että ajattelisimme papin tehtäviin kuuluvan lauluseurojen johtamisen, päinvastoin osottaa tämä seikka olojemme kehittymättömyyttä, mutta se todistaa väitteemme, että Suomi-opisto on jo toiminut seurakuntiemme hyväksi musiikin opetuksen kautta. Paljon on meillä silti vielä toivomisen varaa koulumme musiikiosaston kehitykseen nähden.

Akatemian kannatus.

Tahdomme lausua vielä muutaman sanan tästä puolesta kysymystämme. On helppo asettaa kaikellaisia vaatimuksia akatemioille, mutta kun niiden toteuttaminen kysyy varoja, niin joudumme kysymään: mitenkäs varoja saadaan? Oman koulumme kannatuksesta voimme sanoa, että se

ei ole ollut tyydyttävällä kannalla. Vasta viime vuonna maksoimme velan rakennuksistamme, vaikka monia pontevia yrityksiä oli koetettu sen suorittamiseksi. Ja jos koulut ovat yleensä ahtaalla varojen kanssa, niin eivät ne voi maksaa tyydyttäviä palkkoja opettajilleen, ja täten on kunnollisten opettajien saanti hyvin vaikeata. Tämänkin tiedämme kokemuksestamme.

Kristillisten akatemiain kannatuksesta tavallisesti huolehtii joku synoodi tahi kirkollinen ryhmä, jolle ne kuuluvat. Alkuvuodet ovat niillä olleet sangen vaikeita tässä suhteessa, mutta vähitellen on niiden kannatus varmistunut, ja ne ovat saaneet muutakin aineellista tukea. Monet luteerilaiset akatemiat ovat kiitettävällä kannalla aineellisesti. Heidän käytettävänään ovat tilavat, ajanmukaiset koulurakennukset, hyvät opetusvälineet ja kirjastot. Useissa tapauksissa ovat ne saaneet isoja lahjoituksia ystäviltään. Niinpä lahjoitti Denkmannien suku Augustana-Opistolle mahtavan kirjastorakennuksen, ja viime syksynä sai Wittenbergin Opisto kuvernööri Cox'ilta suuren rahalahjan uusien rakennusten rakentamista varten. Suomi-Opisto on saanut tähän mennessä periä ainoastaan parilta ystävältään testamenttilahjana pienoisen rahasumman. Nämät varat on käytetty velan maksuksi, eivätkä ne olisi riittäneetkään minkäänlaisten uusien rakennusten saamiseen; ne tekevät yhteensä noin $2,500.00. Mutta olkoot nämät esimerkit muistuttamassa muille ystävillemme koulumme tarpeista, että he muistaisivat Suomi-Opistoa testamenteissaan. Varsinkin sellaiset varakkaat ihmiset, joilla ei ole lapsia, voisivat testamentata omaisuutensa koulullemme. Ehkäpä tulisi meidän esittää joskus virallinen testamenttimuoto, jonka mukaan se voitaisiin järjestää, kuten monien koulujen vuosikertomuksissa nähdään.

Mutta koulu tarvitsee säännöllistä kannatusta. Koulun laajetessa laajenevat ja suurenevat menotkin. Ja kun akatemiat eivät saa mitään valtion avustusta, niin on kirkkokuntain huolehdittava niiden ylläpitämisestä. Tätä on Suomi-Synodi tahtonut tehdä Suomi-Opistoon nähden, lainaten suuren osan ajastaan vuosittain Suomi-Opiston asian pohtimiselle. Uusi kannatustapamme, nim. opistoviikkojärjestelmä, on osoittautunut parhaaksi keräykseksi, ja sitä on mielestämme jatkettava. Mutta jos kerran vuodessa vain uhrataan koulumme hyväksi, niin silloin tulee kannatus saada aivan yleiseksi seurakunnissa. Eikä siihen suinkaan riitä, että seurakunnan jäsen uhraa ainoastaan 25 senttiä, kun hän voisi hyvin antaa dollarinkin. Toivomme tältä riemuvuodelta — 25:ltä vuodelta koulumme historiassa, tässäkin suhteessa paljon.

Tehkäämme itsekukin voitavamme Suomi-Opiston hyväksi, että se voisi palvella mitä monipuolisimmin kansaamme kristillisenä akatemiana. Ja toivokaamme, että voisimme lisätä sen kurssiin "college-osaston" jo läheisessä tulevaisuudessa.

J. Wargelin.

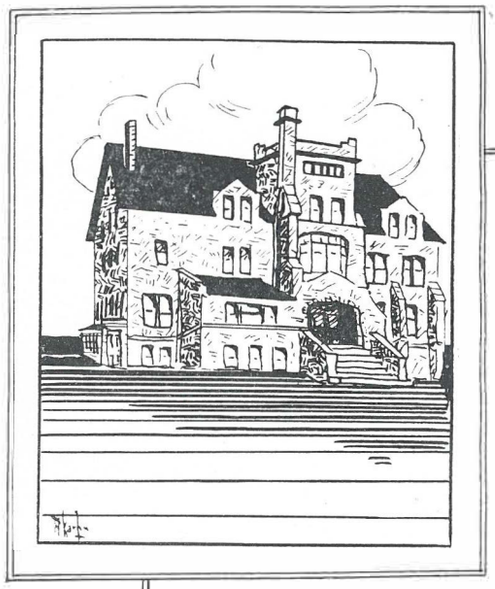

ACADEMIC DEPARTMENT

Luokan mielilause—Class Motto

Non vespera sed mane

Ei ehtoo, waan aamu — Not evening but morning

Luokan kukka — Class Flower

Sireeni — Lilac

Luokan wärit — Class Colors

Purppura ja kulta — Purple and Gold

Luokan wirkailijat—Class Officers

Impi Nissi . . . . . puheenjohtaja—president

Lilja Kantonen . . . . . rahastonhoitaja—treasurer

Ida Kaarto . . . . . kirjuri—secretary

"Non vespera, sed mane".

(Luokan runo.)

Nyt koittaa aamu toivojen,
nyt päivä valkenee.
Niin paljon töitä, toimia
eteemme aukenee.
Me yhdessä tahdomme nousta
ja käydä toimintaan,
kun on elo lämmin rinnassa,
mi kutsuu taistelemaan.

Pois siirtyköhöt vastukset
ja esteet tieltämme!
Käy kulku kohti valoa,
se nostaa mieltämme.
Me uskomme toteen ja hyvään
ja kaikkeen kauniiseen.
Me uskomme yöstä synkästä
ain' uuteen huomeneen.

On työmme vasta alussa,
on aamuhetki nyt.
Kuin rusko rinnassamme on
tää tuli syttynyt.
Kun kansamme kutsuvi meitä,
niin kutsu velvoittaa.
Me kannamme kekoon kortemme,
Sun kekoos, kansa, maa!

Ah anna, Luoja, apusi,
niin että työmme tää
vois olla siunaukseksi
ja kantaa hedelmää.
Ja aamusta kerran kun ilta
on tullut ja taukoo työ:
suo helteestä päivän nukkua,
suo luonas rauhaisa yö!

A. L. K.

NELJÄS AKATEMINEN LUOKKA.

History of the Class of 1921

OUT of the crowds of eager, enthusiastic students who entered the "Suomi" portals for the first time in 1917, thirteen enrolled in the first class for the academic department. They were Kalle Ekonen, Einar Laine, Sigrid Kumara, Hilda Saari, Albin Kainulainen Viljo Nikander, Uno Salminen Hilja Aho, Julius Heinonen, Fannie Hautala, Herman Matero, Linnea Erkkila, and Saima Markkanen, The first month was spent in getting acquainted with lessons, with classes, and with each other. Then work was begun in earnest, and soon we realized that a spirit of co-operation and friendship was necessary among the members of the class, and this was impossible if they did not hold class meetings once in a while to discuss the problems which would confront the class as a whole.

A meeting was called for the 25th of September, at which the following officers were elected: Kalle Ekonen, president; Saima Markkanen, secretary; Julius Heinonen, treasurer; and Herman Matero, historian.

No events of special importance came up during the first year and before we realized it, spring vacation was at hand. Everyone left with a feeling that he had accomplished much, and that he was prepared for his sophomore year.

Highly jubilant, we arrived in Hancock, in September 1918. However, our rejoicing turned to disappointment when we learned that only five of the former members of our class had returned — namely, Viljo Nikander, Linnea Erkkilä, Albin Kainulainen, Herman Matero, and Saima Markkanen. Happily, however, there were three new ones to help fill the vacant places. They were Ida Kaarto, Impi Nissi, and Alma Laaninen.

The class was organized with Albin Kainulainen as president, Alma Laaninen as treasurer, and the former secretary and historian were re-elected. Class meetings were held every other Monday, and some very interesting questions were discused.

Several enjoyable trips were made during the week-end vacations. One evening, Miss Young and Miss Lassey entertained the dignified seniors and us, with a supper out in the woods. The sophomores went down in history as the better eaters.

More time than ever was spent on lessons. Latin and Algebra proved quite difficult for some and how those Finnish declensions and conjugations vexed us! Class activities became livelier in the spring. Who can resist the tempting voice of nature calling him to partake of the pleasure of verdant woods? One such never-to-be-forgotten trip was made with Miss Young, our class custodian, and Mr. Willman, as chaperones.

In the fall of 1919 our previous classmates, except Julius Heinonen, came back, and also two additional members, Arne Karhu and William Wargelin, were added to the class roll. Viljo Nikander was elected president, Ida Kaarto secretary, Alma Laaninen treasurer, and Herman Matero historian. Meetings were held when matters of importance had to be discussed. Our annual party was held at Kaarto's and Ida proved to be an excellent hostess.

The spring term was full of sadness and dejection. School was closed for two weeks on account of a small-pox epidemic. Mr. Kuijala, who taught us French, English, and Modern History, became ill early in January and was unable to resume his work. Each day came reports of his slowly failing health, but still we hoped that he would some day be back with us. However, after an unexpected relapse, he died on April 27th. His death was a cruel blow which completely stunned everyone. Those who had the opportunity of being in his classes learned te revere and respect him, and will never forget him because of his kindness and willingness to help.

What the school went through during this term will long be remembered for it seemed at times that the sun would never shine again. Graver than ever before we departed for our homes.

At last as seniors, we arrived in the fall of 1920 prepared for the last stretch of the journey. It meant hard work from beginning to end. Of the former members, Herman Matero and William Wargelin did not return, and in their places we obtained three new ones, Helen Niilekseia, Reino Laitinen, and Lilja Kantonen. The following officers were chosen: Impi Nissi, president; Ida Kaarto, secretary; and Lilja Kantonen, treasurer. For the last two years Miss Tuori has acted as our faithful custodian.

Early in the school year, we decided to publish an annual. That meant work but that was what we were here for, and so we determined to do our very best. Especially were we inspired by the idea that it is the 25th anniversary of the founding of the College. The following staff members were elected from our department: Ida Kaarto, editor; Saima Markkanen, assistant; and Albin Kainulainen, business manager.

In the meantime Physics tried to prove itself a wonderful revelation to us. It is for the future to show whether this subject has attained its desired end.

More than ever before, the members of the class have been in close contact with each other. Everyone has been near, when a helping hand has been needed. May this precious bond which has been formed never be broken. May the memory of it recall to us once more those happy college days.

"O Mother strong, our tasks are done,
And soon from thee we part,
With triumph in the guerdon won
And love in every heart.
The glory now that crowns our toil
Forever more shall be
A laurel of thine own, and thine
Our new-won victory.

The torch thou placed within our hands
To light our pathway new
Illumines all in radiance fair
And shows thee proven true.
About thy name encircling cling
Each friendship's memory,
Aud, poor return for these we bring
Our loving hearts to thee.

S. M.

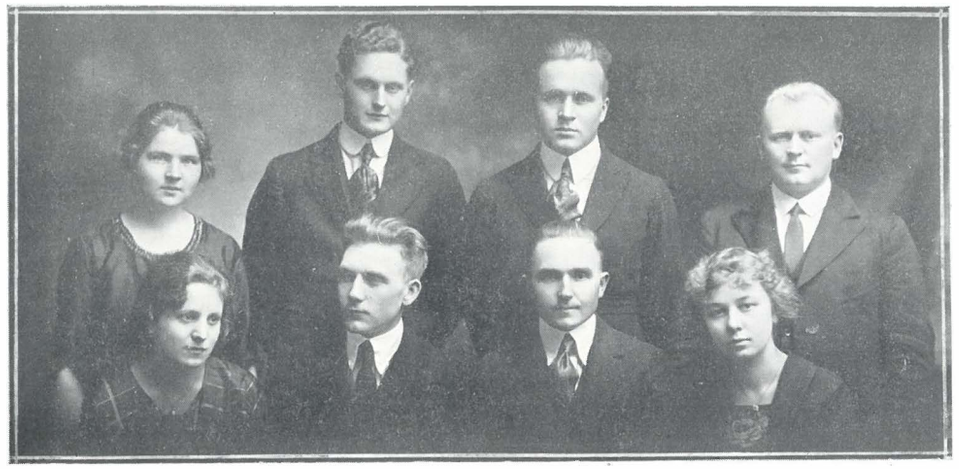

KOLMAS AKATEMINEN LUOKKA.

Kolmas akateminen luokka.

KOLMAS akateminen luokka on koettanut kohdaltaan pyrkiä eteenpäin edistyksen tiellä. Syksyllä jäi luokaltamme pois yksi oppilas, jota olemme ikävällä kaivanneet, ja toinen hyppäsi eteenpäin ylioppilasluokalle. Ilahduttavana seikkana voimme mainita, että luokkamme on siltä kasvanut. Syksyllä saimme kaksi toveria lisää ja joulula tuli kolmas, joten luokkamme oppilasluku on nyt kahdeksan.

Ahkerasti olemme olleet läksyjen kimpussa, emme ole paljonkaan joutaneet huolehtimaan sivutoimista. Olemme sentään joskus pitäneet luokankokouksia, joissa on pohdittu luokkamme tärkeimpiä asioita. Tunnuslauseemme on: Vita sine litera mors est. Elämä ilman tietoa on kuollut.

I. S. & K. E.

TOINEN AKATEMINEN LUOKKA.

Toinen akateminen luokka.

SYKSYLLÄ 1919 saapui joukko meitä poikia ja tyttöjä Suomi-opiston Akatemisen osaston ensimäiselle luokalle. Innostus oli suuri alkaissamme lukupuuhat. Pian olimme täydessä työssä niin läksyjen kuin muiden toimienkin suorittamisessa.

Syksyllä 1921 alkaissamme Akatemisen osaston toisen luokan joukostamme oli jäänyt useita oppilaita pois, mutta oli sen sijaan tullut joitakuita uusia, joten meitä oli neljätoista: Aino Nikander, Siiri Autio, Lempi Länsimäki, Aili Kangas, Lempi Ruotsinoja, Ellen Steikari, Edward Puumalainen, Verner Anderson, Väinö Sjöblom, Alfred Rikkola, Yrjö Hanki, Theodore Thompson, Arnold Wargelin ja William Tervo. Presidenttinä on toiminut William Tervo, neuvonantajanamme pastori A. Immonen.

Luokkamme on tehnyt muutamia hauskoja kävelymatkoja töiden lomassa silloin tällöin.

Tunnuslauseemme on ollut: "Ilman Jumalaa työmme on turhaa". Se ajatus on ollut innostamassa ja rohkaisemassa meitä pyrkimään eteenpäin.

K. W. T.

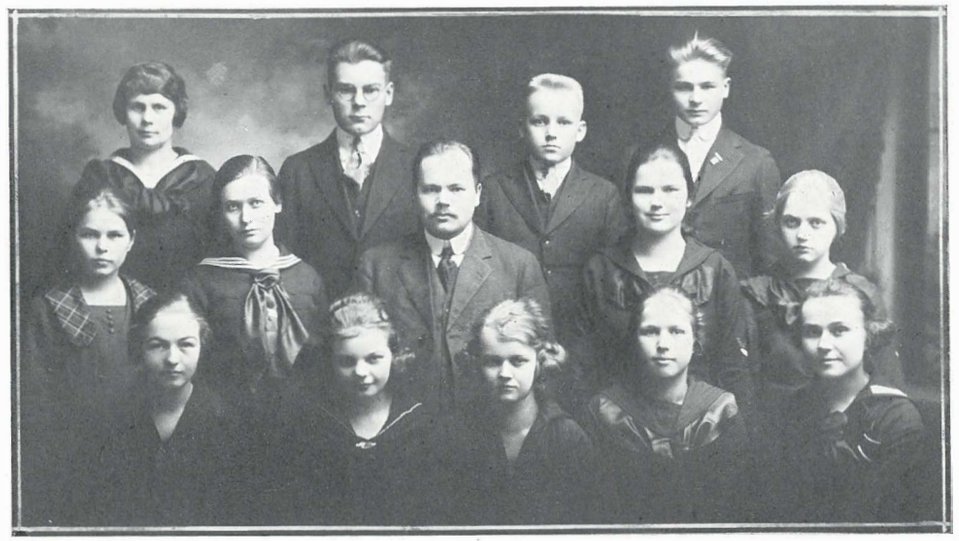

ENSIMÄINEN AKATEMINEN LUOKKA.

Ensimäinen akateminen luokka.

SYYSKUUN 7 p. 1920 on päivä, joka tulee aina säilymään muistossamme. Siitä suuresta nuorisojoukosta, joka oli silloin kokoontunut opiston juhlasaliin, kirjoittautui kolmetoista Akatemisen osaston ensimäiselle luokalle. Muutamat heistä olivat jo edellisinä vuosina olleet täällä opiskelemassa, mutta enemmistö oli uusia.

Heti alussa ryhdyttiin työhön innolla ja harrastuksella. Koti-ikävä teki monellekin haittaa ensi päivinä, mutta tuo ikävä alkoi haihtua kun aloimme tutustua toisiimme.

Kahden viikon kuluttua pidettiin luokan ensimäinen kokous. Puheenjohtajaksi valittiin Emil Takala, kirjuriksi Olga Tervo ja rahastonhoitajaksi Lempi Kitinoja.

Kevätlukukauden alussa tuli joukkoomme kaksi uutta oppilasta, nimittäin Laina Hänninen ja Elma Mäki; viimemainittu on seurannut luokkaamme ainoastaan englanninkieli-, suomenkieli- ja uskontotunneilla.

Luokkamme mielilause on: "Vincit omnia veritas", s. o. Totuus voittaa kaiken."

Jumalan avulla olemme eteenpäin ponnistelleet, huolimatta pienistä vaikeuksista, joita on jokaisen tiellä hänen vaeltaessaan kohti päämääräänsä.

H. M. R.

VALMISTAVA OSASTO.

Valmistava osasto.

SYYSKUUN 3 p. 1921 täyttyi Suomi-opiston juhlasali joukosta kansamme poikia ja tyttäriä, jotka nuoruuden innolla tahtoivat alkaa opinteitä taivaltaa kootakseen kalliita tiedonmuruja vastaisen elämän varalle.

Valmistavalle osastolle kirjoittautui kuusitoista oppilasta: muutamat heistä opiskellakseen vain englannin kieltä, toiset seuratakseen kaikkia osastomme aineita.

Kevätlukukauden alussa lisääntyi joukkomme kuudella oppilaalla. Entisistä on kolme jäänyt pois, niistä yksi sairauden takia, joten Valmistavalla osastolla on kaikkiaan yhdeksäntoista oppilasta.

Luokan valvojana on toiminut Valmistavan osaston johtajatar nti Hilda Puska.

Ei ole koulutyö varsin helppoa alussa, mutta mitä enemmän siihen perehtyy, sitä enemmän siihen innostuu.

Ei mitkään huviretket ole johtuneet mieleenkään, niin olemme innostuneet tehtäviimme. Kirjojen äärestä löydämme suurimman huvituksen.

"Kun rukouksin teemme työtä, niin siunauskin seuraa myötä."

A. M.

Nöyryyden kallis läksy.

NE vuodet, jotka olemme saaneet viettää Suomi-opisto äitimme hellän vaalinnan ja kasvatuksen alaisina, ovat kohta loppuun kuluneet. Ainoastaan muutamia viikkoja vielä, ja me saamme käydä koululelämästä käytännölliseen elämään, itsekukin sille uralle, jolle omaa erikoisia taipumuksia tai tuntee sisäistä kutsumusta. Jokaisen hartain toivo on, että tulisi menestymään elämäntehtävässään. Samaa toivoo myöskin Opisto-äiti jokaisesta lapsestaan, jonka maailmalle lähettää. Kun meidän nyt pian täytyy ottaa jäähyväiset tältä rakkaalta äidiltämme, niin monien muistutusten, kehoitusten ja varoitusten joukossa, jotka hän meille viimeiseksi antaa, tulee varmaan olemaan myöskin tämä: "Lapseni, älkää koskaan unhoittako nöyryyden kallista läksyä. Siihen sisältyy yksi menestyksenne tärkeimpiä ehtoja."

Miten paljon olisimmekaan oppineet koulussaoloajallamme, jos olisimme oppineet nöyryyden kalliin läksyn! Jos olisimme tulleet siihen johtopäätökseen itsestämme, että kovin, kovin vähän me tiedämmekin, niin silloin voitaisiin meistä sanoa, että omaamme paljon viisautta. Sitävastoin, jos me pöyhkeillen, itseemme tyytyväisinä kerskumme suurista tiedoistamme, niin silloin täytyy meistä ikävällä valittaa, että me emme taida vielä edes aakkosiakaan viisauden suuresta kirjasta.

Lähes kolmetuhatta vuotta sitten eli mies, jota silloinen maailma kutsui "viisaaksi" ja joka nimitys ei ole vuosituhansien vieriessä häneltä haihtunut. Tuo mies erikoisesti painosti juuri nöyryyttä menestymisen suurena ehtona. Hän lausui: "Häviön edellä käy kopeus ja ylpeys lankeemuksen edellä", mutta "kunnian edellä käy nöyryys".

Niin, "häviön edellä käy kopeus". Historioiden lehdiltä voidaan löytää lukemattomia esimerkkejä henkilöistä, joiden ylpeys on vienyt vain lopulliseen häviöön. Miten on käynyt niiden monien mahtavien hallitsijoiden, jotka ovat uneksineet koko maailman valloittamista itselleen? Miten kävi esim. Napoleonin, tuon Ranskan mahtajan, Europaa kukistaessaan? Siihen raukenivat suuret suunnitelmat. Yksinäiselle saarelle joutui hän viimeisiä vuosia viettämään. Siellä ollessa saavutti kuolema hänet. Toteuttamatta jäivät häneltä suuret unelmat, eikä ole vielä yhtään niin voimakasta ihmistä tullut, joka olisi voinut viedä päätökseen Napoleonin alkaman työn.

"Kunnian edellä käy nöyryys." Historia todistaa tämän lauseen todeksi niihin tuhansiin nimiin nähden, jotka ovat kirjoitettuina sen kunnialuetteloon. Näiden nimien joukossa on monta meidänkin maamme suurmiesten nimeä. Monelle meistä on niistä rakkain Abraham Lincolnin nimi. Mutta näiden kaikkien yläpuolella on Hänen nimensä, Hänen joka oli itse nöyryyden esikuva. Ei yksikään ihminen ole koskaan ollut niin nöyrä kuin Hän, mutta ei myöskään yhdellekään kuulu niin suuri kunnia kuin Hänelle. Hänen työnsä ei rauennut Hänen kuolemansa jälkeenkään, vaan se on yhä edistynyt vain. Hän ei rautaisella valtikalla, ei mahdilla pyytänyt hallita maailmaa, mutta nyt jo on Hänen valtakuntansa laajempi kuin kaikki maalliset valtakunnat. Ken voi sanoa, että Hän ei menestynyt elämäntehtävässään!

Tärkeä on siis meidän, juuri elämän kynnyksellä seisovien, muistaa nöyryyden läksy. Nöyryyttäkäämme itsemme ennenkaikkea Jumalan väkevän käden alle, että Hän saisi antaa meille siunauksensa. Pyytäkäämme sitten käydä Hänen avullaan eri tehtäviimme, etsien aina kaikessa ei omaa parastamme ja omaa kunniaamme vain, vaan toinen toisemme parasta ja ennenkaikkea Jumalan kunniaa!

I. M. K.

An Autobiography

I was born and reared in the heart of America's interests, namely in the White House.

I can remember very well the day when some of my companions explained to me the greatness of my surroundings, and pointed out persons of more than mere importance. They told me to be very careful and not let anyone see me, or else I would meet a crushing doom. From that time on I was on the alert from early morning until late at night, following as closely as possible the Honorable President Wilson's and his family's activities.

I had an excellent place of refuge for the night and from there, I would quietly sally forth and watch the important activities. More than once, from behind some rare and dainty curtain I have watched the actions of important personages at state dinners, and have partaken of the wonderful menu, and admired the glistening cutglass and the silverware.

Only once have I been in the wonderful East Room, where some world-famous receptions and balls have been held. Never shall I forget that time as it nearly cost me my life. Just as I had comfortably seated myself on a highly-polished table, I happened to look at a door close by and there were the eyes of an enraged footman glaring at me. I heard him mutter to himself, "I thought this room had never been inhabited by such pesky things!" I made up my mind to show him if it were so easy to catch this pesky thing. I flew quickly back and forth, and the threatening figure came after me. Finally I perched upon the wall right above his head and before I knew it, he had drawn out his huge white handkerchief and aimed right at me, and had I not been so fleet, I would not be relating this to you. However I reached my haven in safety and decided never to risk my life in the East Room again, and disgrace it with the presence of my "pesky little self."

One morning while the family was at breakfast in the private dining room, I alighted on His Honor's shoulder and remained there for some time without being noticed. Suddenly Mrs. Wilson caught sight of me and called her husband's attention to me. Sure enough, His Honor, the President of the United States, fixed his eyes on little insignificant me! At first this bewildered me so that all I could do was to stare back. His look was so peaceful however, that I soon lost my fear, and when they at last turned their attention to their meal I decided to depart, proud to think that I had been so greatly honored.

I have had a wonderful time in this important household, and have related to you these only, of the numerous incidents which have occured during my lifetime. These have impressed me so much that I have desired to put them down in black and white, to warn others not to be forward in entering and alighting on conspicuous places.

A Fly.

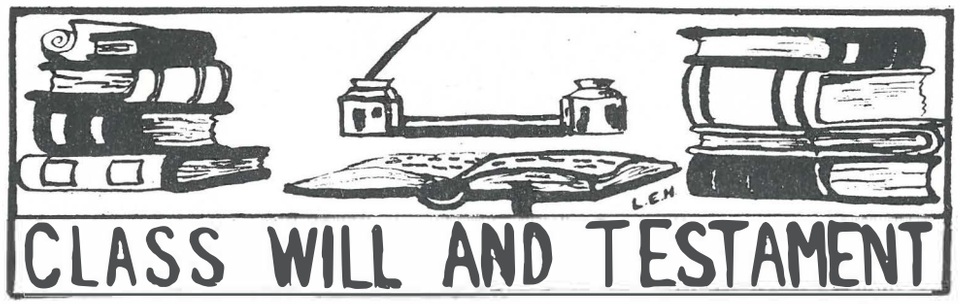

WE, the members of the Class of 1921 of Suomi College, being of sound mind and memory, do hereby make and publish this, our last will and testament:

1. Arthur Anderson, our capable and much-liked president, bequeaths his honorable office to K. E. Hamalainen, who has ability of keeping the meetings in logical order.

2. Susie Mae Matson, commonly known as "Hanks", wills her office of secretary to Toivo Holso, who can thereby make good use of his penmanship.

3. A. Pontinen, having duly performed his duty, bestows his office of class treasurer upon Albert Maki, a very honest man.

4. Mayme Hillson hereby bequeaths her hilarity and habit of taking things easy and just as they come, to Edith Sauvola, as a preventive for untimely wrinkles.

5. Emil Hamalainen, not being able to make use of it, in bookkeeping, gives his newly-bought fountain-pen to Edward Tapper, who can try his luck with it next year.

6. Martha Kaukola bequeaths her quietude and modesty to Impi Penttala and Lempi Anttila, who surely can make use of her benevolence.

7. Arthur Johnson, seeing that he cannot profit by it at College any longer, wills his appetite for apple pie to Walfrid Kokko.

8. William Tammela confers his knowledge of bookkeeping upon Impi Laine.

9. Laine Hamalainen bestows her skill with the typewriter upon Edward Koski.

10. Edith Sippola, Fannie Kerttula, and Hilja Hoikka will their gentleness and kindness to anyone who lacks it.

11. Rudolf Lofback bequeaths his ability to startle the public with brilliant speeches to Ilmar Heikkinen.

12. Anna Vanni, being of a generous nature, wills her red cheeks to Ilmi Kuusisto.

13. Ida Nissila confers her talent for singing upon Lempi Anttila.

14. Adolf Kasari, being rather familiar with Noah Webster, leaves his vocabulary to the needy and deficient.

15. Lempi Nummelin, a trifle unwillingly, wills her never-vacant place in chapel to William Wargelin.

16. Uno Knuuttila, being well endowed with wit, bequeaths it to Jacob Saari.

17. Hilda Johnson, because of fond memories, reluctantly gives her seat in the Commerical Department to Ida Richards.

18. Ida Nasi and Alli Torppa, our busy ones, bestow their stick-to-itiveness to those who occupy their seats next year.

19. George Nissila leaves his love for shorthand to Emil Hiltunen.

20. Fanny Pelkonen confers her ever-sunny disposition upon Martha Johnson.

21. Andrew Huhtala gives his eagerness for going to church to Verner Anderson.

22. Ellen Swan bequeaths her musical tendencies to Aina Siikanen.

23. John Anderson, janitor of the Philomathic, having shown success in entertaining with his dialogues, bestows this trait to the janitor-to-be.

24. Miriam Moilanen, George Ryty, and William Ylitalo will their long walk from Atlantic to Hancock to the dormitory girls.

25. Arvo Oja bequeaths his graceful gait to Tauno Siurua.

26. Saima Markkanen, who never goes to extreme in fussing, bestows her simplicity upon Aino Piippola.

27. Reino Laitinen leaves his frequent visits to the library in the care of his most faithful friend Julius Heinonen.

28. Helen Niileksela, our "sunshine lady", bequeaths her smiles to Helmi Nurmi.

29. Arne Karhu and Viljo Nikander leave their initiative and enthusiasm for physics to Jalmar Mattson, who might have an opportunity to make good use of it.

30. Lilja Kantonen, the most dignified and lady-like senior, bequeaths her prominence among the Seminarians to Impi Samanen.

31. Impi Nissi, who has proved herself very capable of presiding over our class meetings, leaves her exalted position to Anselm Lahti.

32. Albin Kainulainen, our "silver-tongued" orator, bequeaths his ability to Evert Torkko, who has shown some disposition toward public speaking.

33. Ida Kaarto and Alma Laaninen, who have shown themselves capable of singing duets, will their ability to Aili Kangas and Kalle Ekonen.

34. To dear old Suomi we leave our best wishes for many a prosperous year.

IN TESTIMONY WHEREOF, we have hereunto set our hand and seal this twenty-seventh day of May, in the year of our Lord nineteen hundred and twenty-one.

Signed Class of 1921.

IT was curiosity, that natural trait in the character of every woman, that led me to the old curio-shop one sunny afternoon. It seemed, at the time, however, to be more than curiosity, for I felt that some impelling force was driving me there. The shop had an air of mystery about it. The front windows were so dusty that one could hardly distinguish the different articles on display.

I opened the door stealthily, the hinges creaked and the dismal sound added to the weirdness of my surroundings. A cloud of dust greeted me.

When my eyes became accustomed to the dust and dimness of the room, I noticed a wrinkled old man sitting behind an unstable desk which served as a counter. He smiled a toothless smile and inquired what I wanted. I tried to explain that I really did not know but wanted to look around first. He seemed to understand and promptly disappeared behind the rickety counter. Left to my own devices, I began to investigate. The room was quite dark except for a spot in one corner where the bright beams of the sun fell. A shiny object caught my eyes. The rays of the sun fell directly upon the most beautiful crystal I had ever seen. And strange to say, it was the only article in the room of which any care seemed to have been taken. Its brilliancy lighted up the whole corner. I had heard strange stories about crystals, how they revealed the future to any one who looked into them. A thrill of desire went through my being. What if it would reveal the future of my classmates!

I gazed long and earnestly. At first I could see nothing distinctly but soon the forms of people began to appear. I recoiled in alarm. But buoyed by my curiosity, I put aside my fears and watched again. Goodness! I saw black people, squatting on the ground. Then the mystery of the scene cleared, for there in their midst was Alli Torppa. And who was that golden-haired girl among the group of blacks that was a little apart from the others? Lilja Kantonen! Well, at last Alli's and Lilja's dreams of being missionaries among heathens had been realized.

Before I had an opportunity to see more, the scene changed.

A great stage came into view. There leaning on a balcony was Laine Hamalainen looking very mournful. My eyes followed her gaze. No other

than Rudolph Lofback stood below, his mouth going through all the motions of singing. I recognized the setting, the farewell scene in "Romeo and Juliet." Then the orchestra attracted my attention. I saw Ellen Swan, swinging her baton with an ease characteristic only of professionals. At the piano was Saima Markkanen, her fingers gliding rapidly over the keys.

I began to ponder over the wonderful achievements of my classmates when lo, the crystal again revealed a new picture. Two figures were treading slowly down a long empty corridor in deep conference. When they came nearer, I recognized Viljo Nikander, as sedate as before, and Fanny Pelkonen in nurse's uniform. Close behind them other whiteclad figures appeared and among them I had a fleeting glimpse of Anna Vanni and Lempi Nummelin.

The scene changed to a building which looked like a bank. In a cage with the words, "The President", conspicious over the door, Emil Hamalainen was seated comfortably in a great swivel chair contentedly puffing at a cigar. He had all the airs of a successful banker. Suddenly he rose and greeted a group of men who appeared to be prosperous business men and also the directors of the bank. Among them I saw George Nissila and Andrew Huhtala. There was still another whose features looked strangely familiar. I leaned a little forward in order to get a better view. Why, it was John Anderson, but so increased in weight that he was hardly recognizable.

Now, court seemed to be in session. Grand in her judicial robes, behind an immense desk, sat our sprightly Lempi Kari. Reino Laitinen appeared to be an attorney for he was making gestures and causing some of the jury women to wipe their eyes. I quickly scanned the jury for familiar faces and just before the courtroom faded, I saw Anna Miilu as trim as ever and looking like a contented matron.

I closed my eyes for a while. It all seemed so unreal and incredible. I resolved, however, to learn at any cost the fate of the rest of my classmates.

Ida Kaarto confronted me in the crystal She was walking up and down in deep meditation. She had actually grown. On a door nearby I saw the words "Dean's Office". When the door opened, in came Impi Nissi, a dab of flour on her cheek which disclosed the fact that she was now in her long coveted position as teacher of domestic science. Behind her came Margaret Seppanen, her eyes devouring a book which made her look very studious and learned. Who would have thought that Margaret would enter the ranks of professors!

A room full of women appeared. A meeting of a Ladies' Aid I surmised it to be, because Maemi Mattson presided there, her hair pulled severely back. Maemi had come unto her "Worth".

A business atmosphere again prevailed. Ananias Pontinen bustled into a large building which occupied a whole block. He hurried into a private office where he dictated a letter to Lempi Mattson and in no time he was

in another section of the house giving orders to Arthur Anderson who appeared to be the manager of the department. Before the building faded away I saw that it was a candy factory.

Now a vast tract of prairies came before me. On the veranda of a beautiful colonial house in all splendor sat Adolph Kasari complacently viewing his extensive domains. Marie Kangasniemi appeared in the doorway with a huge bunch of keys in her hand. How unique! Just the housekeeper for Adolph. I saw two cowboys ascending the steps whose walk looked familiar. They wore all the paraphernalia adapted to that calling. When they came nearer I recognized them as the two inseparables, William Ylitalo and George Ryty.

Again the scene changed. Rose Jampsa appeared carrying gowns. Many fashionable ladies, their lorgnettes in constant use, scrutinized the dresses on the various models who walked gracefully before them. Among the models I saw Lempi Erickson and Hilma Kyllonen clad in the most exquisite evening gowns. And who should advance but Arne Karhu in immaculate dress still having that distinguished air that became him so naturally at the memorable Philomathic party. He gave directions to the models and from that I assumed that he was the owner of the shop.

The crystal became dim for a moment, and fear, lest I should not see all my classmates gripped me. But to my delight it became clearer and even brighter than before.

Standing on a high platform speaking to a great multitude of people was Albin Kainulainen. Judging from the size of the crowd and the interest with which they listened to the speaker, I concluded that Albin had become a second Billy Sunday.

In a great laboratory surrounded by all sorts of chemical apparatus and solutions, Uno Knuuttila stood, sorting out plans of his new discoveries.

The scene faded and presently I saw chickens everywhere. What did this signify? I soon distinguished human forms among them. On careful scrutiny I recongnized Edith Sippola and Marth Kaukola. A chicken farm! But before I could investigate further, chickens and all vanished.

Next the outline of the Capitol at Washington was visible. In a large room, I saw rows and rows of serious dignified faces. Who of the class of 1921 could have attained that position of honor? To my surprise, I saw Anna Korhonen looking very important and following attentively the proceedings of the House.

Then a large new building presented itself in the crystal. I guessed that this was the new Suomi College, the plans of which I had seen. Now, I knew that I would see many of my classmates who were answering the call of their Alma Mater.

The first person I saw was Alma Laaninen, who was directing a large choir which was at least five times the size of the 1921 choir.

In a room containing about fifty typewriters sat Senia Waisanen at a desk, busily stamping "Try Again" on numerous typewritten sheets.

The Suomi gymnasium next emerged into view. There was Hilja Hoikka instructing her class of bright-eyed students in physical training. In the basement of the gymnasium was a large swimming pool, where in the position of instructress was Hilda Johnson. I saw her demonstrating the famous Johnsonian dive to a number of aspiring Annette Kellermans-to-be. Before I had a chance to see the other improvements at our Suomi, the crystal revealed different pictures.

What seemed to be an aviation school appeared. Elsa Luhtala, in greasy "overettes", was pointing out and explaining the functions of the different parts of the airship. Among her pupils I saw Anna Lindberg and Ida Nasi.

The figures were becoming dimmer and dimmer but in the last scene I saw Helen Niileksela and Miriam Moilanen busily writing editorials in an office which was littered with papers.

At last I had seen all I wanted to see. I felt as if I had won a great victory. I looked around toward the desk, but no one was in sight. The triumphant feeling left me and fear crept in. What if I have been locked in! The mere thought made me cold. With quaking heart I hurried to the door. My fears had been in vain for the door opened with more ease than before. How good it felt to be out in the fresh air after spending such a time in that dusty shop! As I walked down the street I had a queer sensation that I was not a part of the life around me but that I had been suddenly transported into that vague, obscure, future.

I. M. N.

Lyyra ja valkolakki.

KULTAINEN apolloninen lyyra ja valkolakki — niistä tunnetaan Suomen ylioppilas, kaukana ulkona Europassakin.

Aikoinaan hän on kantanut kupeellaan miekkaa, joka muuten huonosti viihtyi tupessaan, mutta nyttemmin se kuuluu jo tasaantuneille tohtorismiehille. Siihen aikaan hänen tyyssijansa oli muistoista yltäkylläisen Auran rannoilla, Brahen akatemia vuosisataisessa Turussa, jonka arvoisien porvarien alinomaisesta mieliharmista hän kävi. Hän oli silloin vielä puolittain keskiaikainen ilmiö, bohemityyppi, usein auttamaton hirtehinen, paraassa tapauksessa sivistynyt barbaari, kuten Gabriel Tuderuksena — mutatis mutandis — vähän niinkuin kuolemattoman gallialaisen Francois Villonin tyyliin. Olisi ollut useampia akatemioita maassa, moni varmaan olisi tullut näytelleeksi eräänlaisen interakatemisen potkupallon osaa, mutta oli vain yksi ja häntä siedettiin. Täynnä toivottomuuttakin häntä koetettiin kasvattaa ja sivistää — hyvällä ja pahalla. Hänen kova päänsä, kova kuin maakamara, oli professoreille aksiomi. Jos hän osotti päinvastaista ja jonkun Eoleniuksen tavoin liian helposti oppi kreikan, hebrean, jopa syyrian — häntä epäiltiin liitosta itse kaviojalan kanssa ja tuomittiin kuolemaan nekromantiasta. Kuinka olikaan, hän viihtyi kernaasti Turussaan. Yhtä uskollisesti kuin aurinko kiersi, hän uudelleen ja uudelleen palasi sinne. Hän palveli itsepintaisella rakkaudella ylevää Alma Materia kuin Raakeliansa, vuosia ja vuosikymmeniä — yhdentekevä, aina "ikuisen ylioppilaan" arvoon. Ja kun hänen loppujen lopuksi sentään täytyi erota armaastaan, niin teki hän sen haikealla mielellä ja muisteli itsensä ikälopuksi sitä kuin ainakin unohtumatonta ruusunpunaista ensi lempeä.

1800-lukuun ja Helsinkiin siirryttyään hänestä on vähitellen tullut korrekti, niin vaikea kuin hänen on ollutkin päästä nurjistakin traditsioneista. Vielä vuosisadan puolivälissä hän carbonaaris-vallankumouksellisine partoineen ja polissongeineen, naukujaisineen sekä laittomine osakuntineen oli byrokratialle ymmärrettävästi kauhistus ja vain vaivoin saatettiin valikoida sopiva eksemplaareja kansleri — perintöruhtinaalle tarpeen tullen esitettäväksi. Mutta juuri samoihin aikoihin, 1840-luvulta alkain, Runeberg-Snellmanin aikakaudella, hän on saanut ympärilleen sen idealismin sädekehän, joka on hänelle ominainen. "Me hengen vapaa kansa" on "1840-luvun ylioppilas" — tyypin kuuluisa Topeliuksen tulkitsema tunnuslause. Sen valossa hän on esiintynyt kansansa — ainakin aikoinaan — rajattoman rakkauden, ihailun ja auliuden esineenä: "isänmaan toivona." "Spei suae patria dedit — toivolleen isänmaa antoi" lukee Vanhan Ylioppilastalon otsikossa. — Talo on kansan lahjottama ylioppilaille.

Ne ajat olivatkin hänen suuruudenaikansa, mennyt mutta unohtumaton. Ei koskaan varmaan lyyran ja lakin loisto ja lupaus ole ollut sama — sama kuin esim. nuoren Wecksellin päässä tunnetussa kuvassa — sama kuin pelottoman ja moitteettoman Snellmanin K. P. T. — kaartilaisen kädessä hänen pitäessään puhetta — sama kuin Topeliuksen "matkustavan ylioppilaan" iloisesti yllättäessä saapumisellaan sydänmaan ihmiset. Mutta ne ajat olivat ja menivät. Realismi ei ollut otollinen "Daniel Hjort" uneksijoille, skeptillinen "vuosisadan loppu" jäähdytti romanttisen isänmaallisuuden ja "matkustavat ylioppilaat" olisivat surullisen hahmon ritareita — rautateiden aikakaudella.

Hän ei ole enää yhtälailla kaikki kaikessa kuin silloin. Mutta ikuisen nuoruuden glooria ei voi olla säteilemättä aina hänen kulmillaan.

Olojen pakosta hän on nykyään entistä paljon ahkerampi ja nopeampi omissa luvuissaan istuen lakkaamatta päivästä toiseen "boksissaan". "Keltanokka" alottaa heti opintonsa eikä häntä uhkaa enää läsnäololla jonkun "ikuisen ylioppilaan" kummitus, joka aina oli muistuttamassa "lukujen" loppumattomuudesta. Hänen harrastustensa ja toimintansa piiri on näin tullut rajotetuksi opintojen hyväksi. Sitäpaitsi elämä hänen ympärillään on laajennut ja rikastunut: ylioppilas on vain muren muun muassa. Mutta kuitenkaan hän ei ole pelkkä ammattilainenkaan kuten esim. hänen virkaveljensä Quartier Latin'issa. Osanotto osakuntaelämään yhdistää hänet edelleen päivittäisin muun maailman kanssa. Kahdellatoista osakunnalla on kullakin erikoisleimansa, jonka traditsionit ovat luoneet: suurin ja johtavin Hämäläis-osakunta, rikas ja aristokraattinen Uusmaalainen (ruots.), kansanvalistusta harrastava Etelä-Suomalainen, kultuuriperintöä vaalivat Varsinais-Suomalainen ja Turkulainen (ruots.), edistysmielinen Satakuntalainen, kaksikielisyyttään kituva Wiipurilainen, savolaisuudestaan nauttiva Savolainen, heimoustunten elähyttämä Karjalainen ja maakuntatunteen yhdistämä kolmen pohjalaisen osakunnan ryhmä: Vaasalainen (ruots.), Etelä-Pohjalainen ja Pohjois-Pohjalainen osakunta. Osakunnat ovat ylioppilaskunnan itsehallinnon elimet. Niiden jäsenluku, s. o. Helsingin Yliopiston ylioppilasluku, suurin Pohjoismaissa, on alun neljättätuhatta. Teknillisellä ja Kauppakorkeakoululla on omat ylioppilaskuntansa.

Valkolakki lyyrineen on kaikkien yhteinen tunnusmerkki. Teknillisen korkeakoulun ylioppilailla on lakista riippuva tupsu erikoistunnusmerkkinä. Lakin sesonki kestää vapunpäivästä syyskuun viimeiseen. Lokakuun 1 päivänä se näyttää heti hullunkuriselta ja on vaarassakin, jos on syytä epäillä pahaa aavistamatonta kantajaa keltanokaksi. Vappuna, yleisenä kevätjuhlana, on tapana käyttää sitä kenen hyvänsä entisen ylioppilaan. Lakin lumo on aina näihin asti ollut erinomaisen suuri. Ja sen saamiseen on säännöllisesti liittynyt helliä muistoja: ensimäinen Helsingin-matka, kotiatulo, vanhempain vuosikausia varrottu mielihyvä, rakastuneita katseita j. n. e. Mutta näyttää että lakki vähitellen voi jäädä käytännöstä pois. M. m. siitä syystä että homogenisuutta rakastava demokraattinen yhteiskunta ajan mittaan sitä vierastaa ja että ylioppilaan asema siinä muuttuu.

Kuinka olikaan sen yliaikansa elämisen — itse asiassahan se on vain lakki ja lakkien muodit vaihtuvat vaihtumistaan.

T. L.

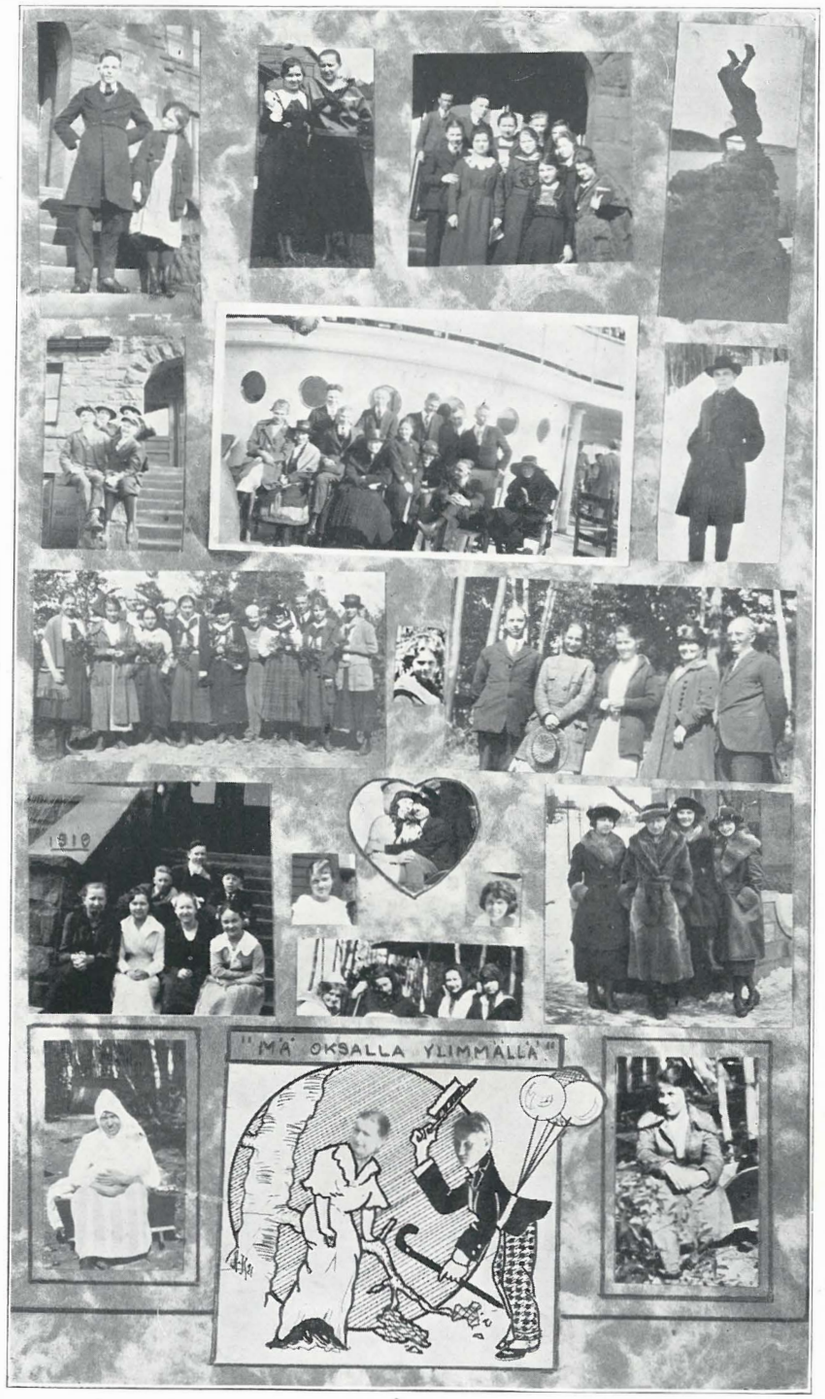

Classification

Arthur Anderson	"Art"	"Oh, that's right too."
Hilja Hoikka	— — —	"Well, the idea!"
Laine Hamalainen	"Pinkie"	"What could be sweeter?"
Ellen Swan	"Bobbie"	"Uf my! that sounds fishy."
Maemi Matson	"Hank"	"Nutsie coo-coo."
Alli Torppa	"Ally"	"You're all right, honest."
Arvo Oja	"Cloque"	"Consequences are such."
Andrew Huhtala	"Huuts"	"Quit your fooling.
Ida Nissila	"Iitu"	"Oh my land!"
Lempi Nummelin	"Molly"	"I nearly almost croaked."
Anna Vanni	"Rosie"	"Haloo, muija."
Uuno Knuuttila	"Knuuts"	"By jinks!"
Fanny Pelkonen	"Sweetie"	"You know how it is."
Rudolph Lofback	"Kid Biff"	"Edivently."
Adolph Kasari	"Kuss"	"Voi pappa, rakas isä."
Edith Sippola	"Sips	"Oh say!"
Hilda Johnson	"Smiles"	"Voi kauhia maailma!"
Anna Korhonen	"Tootsie"	"Might as well."
Maymie Hillson	"Chunkie"	"I'll be cow-kicked by a mule!"
Tauno Siurua	"Zip"	"Doggone it!"
Ananias Pontinen	"Ponts"	"It's the funniest thing."
Impi Penttala	'Brunette"	"Oh! good night."
Arthur Johnson	"Slats"	"Wa-a-ll".
Rose Jampsa	"Jamps"	"Can you beat it."
Emil Hamalainen	"Himmie"	"How far are you in bookkeeping?"
Anna Miilu	"Mi Lou"	"My stars!"
Ida Kaarto	"Eero"	"Noh, taitaapa se niin olla."
Alma Laaninen	"Laaniska"	"I think so too."
Albin Kainulainen	"Kainu"	"You can't pass that stuff on me."
Lilja Kantonen	— — —	"Tsät, tsät, jo tulee Eskoa."
Viljo Nikander	"Nik"	"Oh, where d'you get it!"
Saima Markkanen	"Sye"	"Flots."
Arne Karhu	"Cub"	"Oh slush!"
Helen Niileksela	"Kaisa"	"Oh gracious!"
Reino Laitinen	"Prof"	"Kuules, Aino."
Impi Nissi	"Imps"	"Mutta — —"

Miss Greenwood	"What shall I do with you people?"
Mr. Cave	"Physics is a wonderful revelation."
Miss Tuori	"Let's have no talking."
Rev. Mannerkorpi	"Voi voi, mitäs te nyt taas!"
Maisteri Lindfors	"Älkää liiotelko."
Miss Puska	"That is so, is it not?"
Mr. Jasberg	"Well — — ye-e-s."
Mr. Lehto	"Ple-e-e-ease!"
Miss Perttula	"Our speaker for the day."
Rev. Immonen	"That's what it is."

Kaksi lippua.

"Oh, say can see, by the
dawn's early light,
What so proudly we hailed at the
twilight's last gleaming.
Whose broard stripes and bright
stars, through the perilous fight,
Over the ramparts we watched,
were so gallantly streaming.
And the rockets' red glare,
the bombs bursting in air,
Gave proof thru the night, that
our flag was still there.
Oh say does that star-spangled
banner yet wave
O'er the land of the free and the
home of the brave."

"Sua Suomen leijona tervehdän,
Sinun säilä säihkyy ja kaikaa,
Olet karaistu kentillä taistojen,
Olet elänyt vainojen aikaa.
Oi Suomen Leijona, nähnyt oon
Sinun kunnianpäiväsi koiton.
Sinä johdat ihanaan taisteloon,
Sinä annat vaarat ja voiton."

—Koskenniemi, "Leijonalippu."

Läpi vuosisatojen on lippua pidetty isänmaan ja isänmaallisuuden symboolina. Sen juurelle ovat miljoonat sankarillisesti verensä vuodattaneet; sen ylpeästi hulmutessa on voittaja viettänyt triumfinsa. Kaikki liput ovat hurmeessa kastettuja. Niiden vaiheista on kirjoja kirjotettu, runoilijat ovat niistä lauluja laulaneet. Me osotamme melkein jumalallista kunnioitusta lipulle. Me otamme hatun päästämme sen kunniaksi, sillä lippu on pyhä. Lipulla on aivan oma persoonallisuutensa. Se elää. Ikäänkuin suojelusenkelinä se johtaa askeleitamme. Se kärsii vastoinkäymisistämme ja alennuksestamme. Kun maa, kansa taikkapa yksityinen kansalainen on saavuttanut jonkun voiton, silloin tehdään kunniaa lipulle; ja lippu tallataan, revitään, häväistään ja häviää, kun kansa rappeutuu, voitetaan tai kuolee pois.

Me olemme joutuneet palvelemaan kahta lippua. Kaksi lippua seuraa meidän askeleitamme tällä mantereella. Molemmat odottavat meiltä jotain ja molemmat toivovat ettei niiden koskaan tarvitsisi hävetä meidän tähtemme. Edessämme on tulisin kirjaimin kirjoitettuna niiden kysymys: Tuletko tuottamaan meille kunniaa vai häpeää?

Toinen näistä elämämme seuralaisista on sinivalkea Suomen lippu. Ihmeelliset ovat sen kohtalot olleet ja ihmeelliset sen kansan vaiheet, joita se edustaa. Sen leijonavaakunan nimessä on taisteltu Puolan, Lutzenin ja Narvan tanterilla, se on ollut "muinaisaikain taisteluista ryysyinen" kuten Runeberg sanoo "Porilaisten marssissa." Se on väkivalloin laskettu tangosta ja tallattu, mutta yhä uudelleen se on korotettu, ja nyt se liehuu vapaan maan vapauden vertauskuvana — valkeana Suomen talvien lumesta, sinisenä sen taivaan ja tuhatjärvien sinestä ja sinestä, joka on toivon ja uskollisuuden väri.

Toinen on mahtavan Amerikan tähtiviiri. Ylpeämpänä kuin kenties minkään muun maan lippu se nykyään liehuu. Sen lipun alle rientää kansaa sankoin parvin muiden lippujen luota. Se lippu edustaa kansaa, joka äskettäin ratkaisi kansojen kamppailun, ja maata, valtamerestä valtamereen ulottuvaa, joka on meidänkin asuinsijamme ja joka meille tarjoo toimeentulon.

Kumpi näistä lipuista on rakkaampi? Se on varmaan vaikea monen ratkaista. Rakastakaamme molempia. Liehukoot nämä liput ystävällisesti vieretysten, niinkuin ne liehuivat loistossaan kesällä Antwerpenissä. Taikka kuinka käyneekin: liehukoot ne ainakin meidän mielissämme vieretysten.

R. L.

A Farewell to the Seniors

THE sea was calm save for the slowly rolling surface where tiny waves danced merrily with the warm sunbeams. The morning sun of the approaching spring sent long slanting beams from the horizon and sparkled on the red roofs and birch groves of the little seaport. Notwithstanding the early morning hour, multitudes had gathered on the shore to see the departure of the vessels. The anchors were lifted, the sails flapped in the breeze, and the vessels began to move slowly. Shouts and cheers were raised on the shore and echoed far and wide. Although the crowd cheered there was many an anxious heart, many a sigh was heard and many an eye was dimmed with tears. Could the ships withstand those struggles and storms that perhaps had to be endured before they would reach their destination?

A brisk wind began to blow, the sails became full, and the crowd watched the ships as they gradually sank beneath the horizon.

The ships took different courses; some met severe storms, the waves closed upon them, and they were wrecked upon some bleak unknown coast. Few had fair sailing; and others came to the bay after long and weary sailing, but with the precious cargo safe.

— — — —

After a long and dreary winter, spring is awaited with great pleasure, but for the students of our school this eagerness is tinged with a certain indescribable feeling, closely resembling sadness or loneliness. Although there is the long looked-for pleasure of meeting the loved ones, it is, at least, for the time being, overpowered by this feeling caused by thoughts of departure. During his school life one has acquired many dear friends, and when the time of departure arrives hundreds of reminiscences of good old days rush into one's mind. Memories of even the dark, dingy classrooms and difficult lessons seem so dear. At other times of departure one has had the comfort of the hope of coming back. But now with the approach of the end of the last year, hearts beat violently. Finally the time of departure has come. The graduate takes a long, final look at his Alma Mater, and, as tears dim his sight, he turns and departs, perhaps never again to walk in its homelike halls or to enjoy the congeniality and warmth of the dear old place. Among the students left behind, there is also a feeling of dejectedness. The Juniors feel as if they were suddenly orphaned. They miss the faces of the Seniors from the halls, they long for their bright and cheery smiles, and they realize that all the responsibility is suddenly cast upon them.

May success go along with you, Seniors, as you depart. May life bestow upon you its best, that you, like the ships, may reach your port safely and use your cargo in a way that there may be benefit from it for your fellowmen, your country, and your God. And finally in steering your vessels to the Harbor of Eternity, choose Him for your Pilot and you shall safely reach the port.

Aino Laina Piippola.

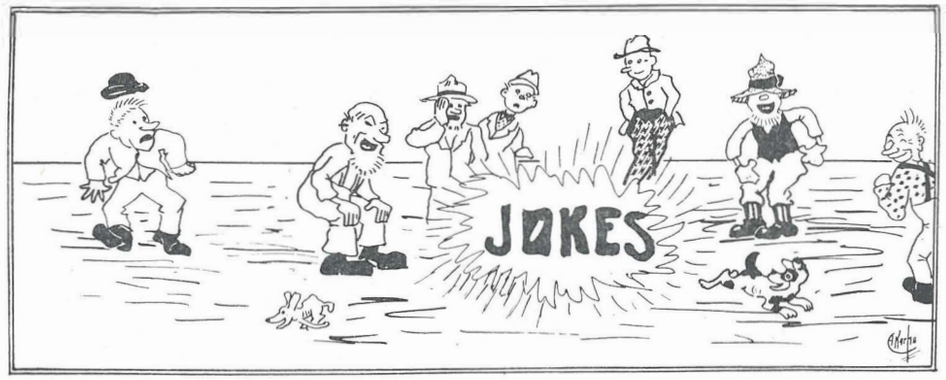

"Keep your face with sunshine lit,
Laugh a little bit,
Gloomy shadows oft will flit
If you have the wit and grit
Just to laugh a little bit."

Maisteri Lindfors: "Milloin käytetään lauseessa huutomerkkiä?"
Takala: "Kun lauseessa on hätähuuto."

Past. Mannerkorpi: "Kuinka monta vaimoa oli Salomonilla?"
Ida: "Eikö niitä ollut noin 300."

Miss Greenwood: "Are you still writing, Reino?"
Reino: "Yes, I have a notion to get a hundred to-day.

Miss Tuori: "What did Spencer do when he went North?
Nikander: "He fell in love."

Maisteri Lindfors: "Mikä mies Elias Lönnrot oli?"
Hilma Mäki: "Hän teki ristiretken Suomeen."

Miss Greenwood: "Albin, what part of history do you like?"
Albin: "The hidden part."

Impi: "Minun kurkkuuni koskee."
Lilja: "Sinä varmaan olet syönyt tappuroita.

Miss Tuori: "Which side of human nature does Goldsmith picture?"
Albin: "The inside, I guess."

SWEET BITS OF DIPLOMATIC GOSSIP

"D'Annunzio's sweetheart has been divorced from her former husband," reported Laitinen in history class.

In English 4 class Laitinen reads:
"We are such stuff as dreams are made of;
And our little life is rounded with a sh(l)eep."

"Thow physic(s) to the dogs."

Extracts from an English 4 paper:
"The news of Lady Macbeth's death are reported to Mr. Macbeth".

Definition of tinker—lover.

Past. Mannerkorpi: "Arne, luettele pienemmät profeetat.
Arne Karhu: "Kyllä minä ne tiedän, mutta minun pitää ajatella."

Teacher: "What is a foot-pound?"
Student: "A foot-pound is the amount of work required to lift a foot through a pound of space."

Saima: "Miss Tuori, can you wink?"
Miss Tuori: "I could if I tried real hard, but I don't want to get into the habit."

Kainulainen, when others were rejoicing over the promised "free week", "You can't tickle me with a week."

Eräs seminaarilainen: "Ylioppilailla on taipumusta ylpeyteen."
Toinen: "Sehän on loogillinen tosiasia."

"Miksi Karhu istuu erillään toisista suomenkielen tunnilla?"
"Hän haluaa concentreerata."

Immonen to the girls when they wore their hair down—"I used to be that kind myself twenty years ago."

Miss Tuori: "Why did Wordsworth write nature poetry?"
Laitinen: "Because he got a pension."

"Is that something you are especially interested in?" said Mr. Cave to Nikander when he was found reading "Manners for all Occasions" during Physics experiments.

Found: (Inscribed on the fly leaf of a Physics book)
"If there should come another flood
Hither for refuge fly,
For though the world would be submerged
This book would still be dry."

Opettaja: "Mistä Kalevalan runosta pidätte eniten?"
Laitinen: "'Aino' runosta."

Miss Greenwood: "What was George Washington called?"
Impi Samanen: "Honest Abe."

"Freshman—One who knows not and knows not that he knows not.
Sophomore—One who knows not and konws that he knows not. Envy him!
Junior—One who knows but knows not that he knows. Pity him!
Senior—One who knows and knows that he knows. Honor him!"

The biggest joke—the joke editor.

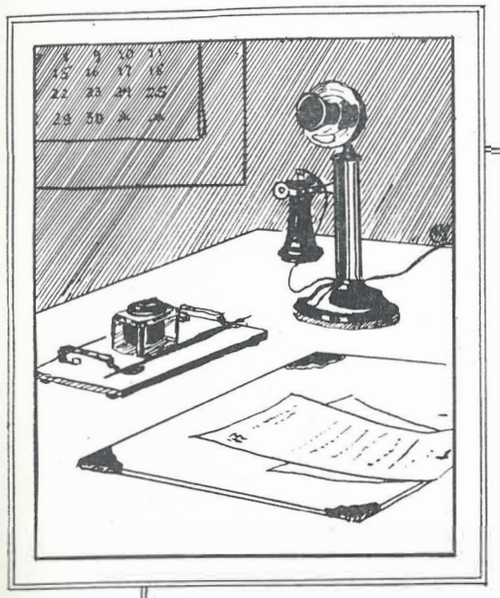

COMMERCIAL DEPARTMENT

Class Motto

„Out of School Life Into Life's School"

Class Colors

Olive Green and White

Class Flower

Arbutus

Officers

Arthur Anderson	President
Maeni Matson	Secretary
Ananias Pontinen	Treasurer

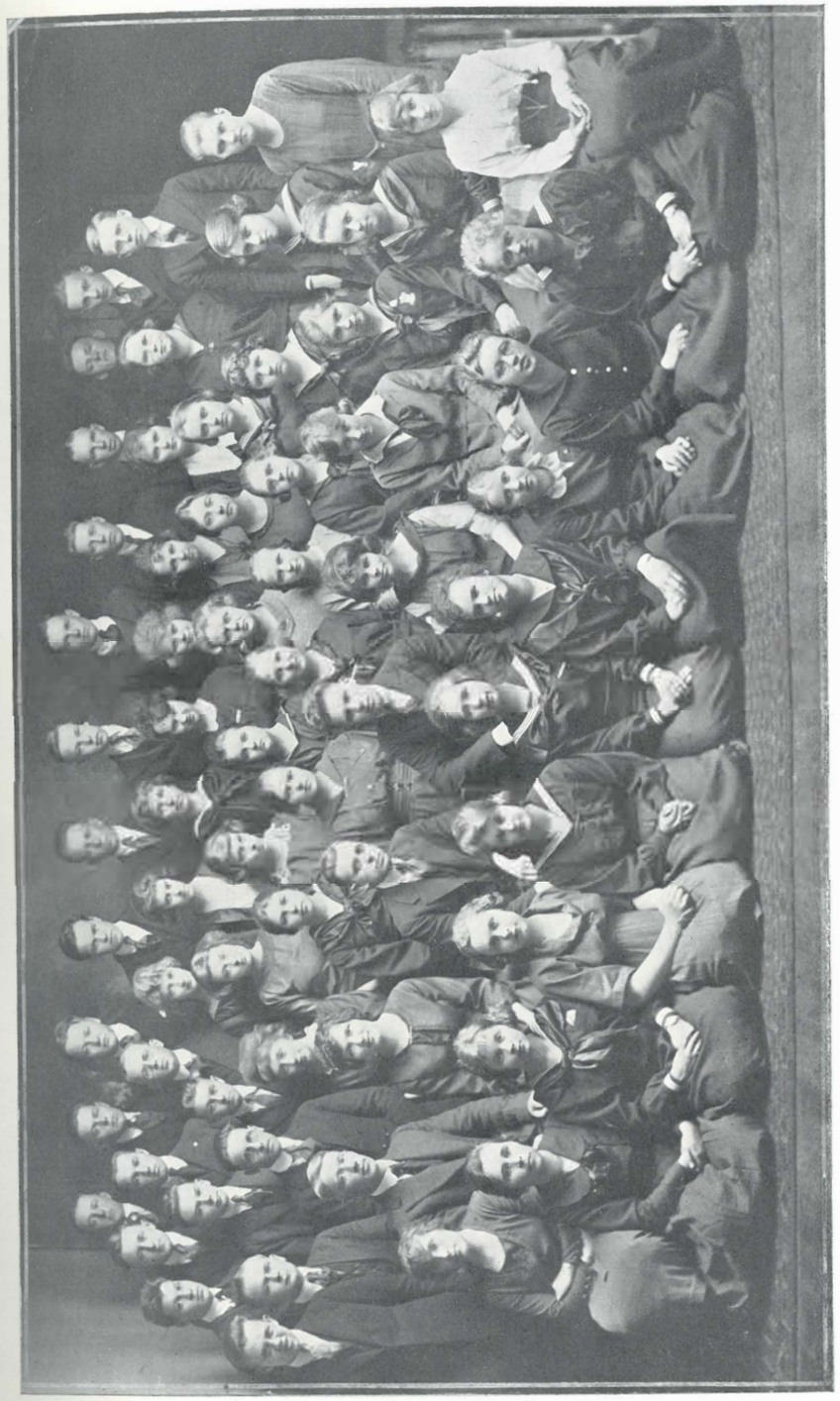

COMMERCIAL DEPARTMENT

The Commerical Class History

SEPTEMBER, with its bright sunny days, kept many young people busily making preparations for the beginning school term.

The opening day Sept. 7, brought many of the former students and a large number of new ones to Suomi, all anxious to begin the work of the coming school year. School was begun by church services as in the previous years. After the services the students gathered in the assembly, where they enrolled in their respective departments.

The next morning many students eagerly assembled in the commercial department, and were greeted by the stern but kind faces of the teachers, who were as ready to begin instructing, as the students were to work. The lessons were assigned. This was the begining of our daily routine.

In the midst of study and work, we did not forget the new students; for on the 17th of September all the new and former students gathered for the semi-annual welcome party to get acquainted with each other, and to talk about the vacation.

As the leaves were turning yellow, one bright Saturday morning, the commercial students started out on one of their well known hikes, which shows evidence that the spirit of the commercial class was in the lead. The day was spent by playing games in which everyone took part. The fresh air and beautiful surroundings of Swedetown Creek gave everyone such an appetite that they all looked forward to lunch time. Lunch which was served was greatly appreciated by one and all. With the setting sun we were homeward bound. The smiles that could be seen on everyone's face showed plainly that all had enjoyed the day.

The rest of the time went by very rapidly, and before one could realize it, Christmas vacation was at hand. We were once more invited to assemble together for a farewell party before departing for the vacation.

After school, December 17th, many of us were very eager to have the train leave the station which was to take us home. The departing was very merry indeed, everyone taking part in the school yells. One of the most noticed effects of the departing was the hoarse voices, but this did not seem to make much difference as we were going for the vacation.

All the students did not go home, however, so to make the school more home-like we transformed the assembly into a large comfortable living room, where we enjoyed our vacation by having parties and other entertainments.

On the 4th of January groups of bright-faced lads and lasses returned to Suomi, after two weeks of rest and vacation. Among them were many new students all ready for the work of the spring term.

Although classmates and teachers must now part, there will always be a warm spot in the heart of each classmate for our Suomi days. With good wishes that our friends and classmates will be capable of encountering the duties and responsibilities of the great world, which is now before us, we enter upon the threshold of life.

E. H.

Oppilailleni.

Jos joku tahtoo ensimäinen olla, sen tulee olla kaikkein viimeinen ja kaikkein palvelija. — Mark. 9: 35.
Sillä ei myös Ihmisen Poika ole tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan itsensä. — Mark. 10: 45.

TIETO on valtaa, on opiskelevan nuorison tunnuslause. Ja ahkerasti on päivät aherrettu, myöhään iltoja valvottu, että tätä valtaa mahdollisimman paljon käsiimme karttuisi, että aivomme käskijäksi kehittyisi ja sydämemme kerran omasta voimastansa iloitsisi.

"Kun ensin ansaitsen varoja, sitten hankin oman liikkeen ja tulen rikkaaksi, niin että voin tehdä paljon hyvää ihmiskunnalle ja kansalleni," kirjoittaa eräs teistä aineessaan "Tulevaisuuden suunnitelmani." Ja yleisena pohjasävynä siellä on, kun *minä saan* ja *hankin*, niin sitten minä annan. Mutta kysymykseen "milloin olet rikas?" siihen emme osaa vastata. Milloin on meillä niin paljon, että voisimme antaa muille? Milloin olemme hankkineet itseämme varten niin paljon, että joudamme auttamaan toisia ja tekemään jotakin toisten hyväksi?

Tunnen erään pienen tytön ja tekin tunnette hänet. Hänellä on kirkkaat siniset silmät, hohtavat punaiset posket, kullankeltainen tukka ja aina hymyilevä suu. Häntä katselee mielellään. Mutta ne katseet, joita hän saa ympäristöltään, eivät osoita ainoastaan ihailua, ei, näissä on rakkautta. Hänellä voisi olla vino suu ja kierot silmät ja kuitenkin häntä rakastettaisiin. Kysyin kerran eräältä toiselta tytöltä, miksi tuota tyttöä kaikki rakastavat, ja hän vastasi: siksi, ettei hänellä ole koskaan kiire. Mutta, väitin, minusta näyttää hän hyvin ahkeralta. Niin se hän onkin, vastasi puhuteltu, mutta jos joku tarvitsee apua, eivät hänen omat työnsä ole koskaan esteenä, vaan heti hän kysyy, voinko minä sen tehdä. Jos joku tarvitsee jonkun esineen, niin hän tarjoaa omansa. Jos joku on sairaana, käy hän aina katsomassa, voisiko hän mitenkään palvella. Hän hakee ruokaa, tuo vettä, kampaa hiukset, laittaa varjoja lampun yli, antaa lääkkeitä y. m. Tarvitaanpa vapaaehtoista johonkin tehtävään, niin tarjoutuu hän ensimäisenä. Eikä hän odota palkintoa eikä kiitosta, hän on jokaisen palvelija. Tuskin hän milloinkaan ajattelee itseään ja siksi eivät toiset voi oikeastaan häneltä mitään kieltää. Hänellä on enempi valtaa kuin kenelläkään toisella tytöllä, sillä jokainen rakastaa häntä.

Joka teistä tahtoo ensimäinen olla, hän olkoon kaikkein palvelija. Pelkäättekö sanaa 'palvelija'? Tehän tahdotte olla ensimäisiä ja itsenäisiä eikä kenenkään palvelijoita eikä orjia. "Kaikkein palvelija" eikö se ole liikoja vaadittu? Mutta, "joka tahtoo olla ensimäinen" —. Katsokaa ympärillenne. Keitä ovat suuret ihmiset tänä päivänä? Keitä ovat kaikkein aikojen suuret ihmiset? Eikö niitä, jotka ovat parhaiten palvelleet? Kuka on tehnyt enimmän ihmiskunnan hyväksi? Hän, joka antoi itsensä.

Edessämme on suuria tehtäviä. Liikemiehen, sairaanhoitajan, opettajan, papin tehtävät ovat tarpeellisia, korkeita, jaloja tehtäviä. Mutta parhaiten suorittaa ne se, joka parhaiten palvelee. Ette tarvitse odottaa

kunnes tulette rikkaiksi, viisaiksi ja kylläisiksi voidaksenne ruveta antamaan, tekemään hyvää ja olemaan hyödyksi. Voitte alkaa nyt.

Palveleminen on aikamme tärkein sana. Se elää prhaiten, joka palvelee täydellisimmin. Se antaa enimmän, joka antaa itsensä.

Käykää siis kukin toimialallenne siinä täydellisen antaumuksen mielessä, joka ei omaansa etsi. Antakaa itsenne kokonaan elämäntehtävällenne ja te löydätte onnen. "Se joka tahtoo suurin olla olkoon jokaisen palvelija."

Minnie Perttula.

What is Education?

WHEN groups of young people are brought together, as they are in this school, it is inevitable that now and then some individuals will be subject to criticism for their conduct. Knowledge of young people proves that misconduct is rarely from malicious intent, but usually the result of thoughtlessness. This thoughtlessness. grows out of selfishness and lack of consideration for other people, and indicates that the wrong doer has not advanced very far along the road of moral education.

If we consider the lower animals, we find that each one looks out for himself alone, and is absolutely without consideration for anyone or anything else. We all have had occasion to observe a very young child and have found that the same is true. The baby cries until he gets what he wants without regard for anyone else's comfort. A savage shows the same trait, and each lives in the small, narrow world of which he himself is the center. But the distinguishing feature between the uneducated and educated person is that the latter considers the welfare of others.

Education is not an end in itself, but a means to an end. It should help one to think, to be orderly and logical in his processes of thought, to be accurate in his observations and discriminating in his judgments, and it should enable him to overcome the obstacles of life. In fact, everything which helps to mold human character comes under the one word education.

When misconduct arises in a student body it is observed to be usually on the part of those who are young, or who have had contact with the world less often, or those who are inconsiderate of other people.

The student will forget much of what he learns in the class room, but the habits of thought and conduct which he forms there will be permanent. There is nothing which marks an educated man or woman better than consideration for the happiness of others.

Education in its last analysis is merely progress from the world of the "ego" to the world of the "alter".

Let it be our fervent wish that we as students, and later as graduates of this school, shall learn to eliminate from our lives all acts that tend to make others unhappy.

M. A. K.

Saavutettu päämäärä.

OLI kirkas tammikuun aamu. Raikkaasti puhalteli pohjolan tunturituuli loihtien nuoruuden tarmoa vanhan kumaraselkäisen miehen mieleen, joka käveli pitkin hiljaista metsäpolkua, minkä molemmilla puolilla huminoi sakea kuusimetsä soittaen pohjolan talven mahtavuutta.

Tällaisena aamuna hänen ajatuksensa riensivät tuonne lapsuuskotiin, joka oli tuolla maantien laidassa. Siellä hän oli kasvanut köyhänä vanhempiensa hoivaamana. Hän oli saanut kärsiä puutetta, mutta siitä huolimatta hänen lapsuusvuotensa ovat hänelle ihana muisto. Nyt ne ovat menneet. Hän on varttunut nuorukaiseksi. Hän ikäänkuin seisoo kynnyksellä, josta hänen eteensä aukeaa avara elämä kaikkine toiveineen ja kaikkine ihanuuksineen. Kaikki näyttää hänelle hymyilevän. Taisteluista ja kottelemuksista hän ei vielä tiedä mitään. Ihanaa on elämä jonkun aikaa, mutta sitten tulee ensimäinen suuri vastoinkäyminen hänen niin lupaavassa elämässään. Tuo armoton kuolon enkeli — hän muistelee — tuli eräänä päivänä vierailemaan kotiin ja vei mukanaan rakkaan isäni, hänen, jonka luokse sain aina kylminä talvi-iltoina mennä kuulemaan neuvon sanoja. Hänellä oli aina lahjoitettavana iloa elämääni. Tätä kaikkea muistellessa kyynel vierähti hänen poskelleen. Mutta valoisimpina johtuivat hänen mieleensä ne hetket, jolloin hän aamusta iltaan aherteli ahkerasti rikkaan käskyläisenä kartuttaakseen varojaan koulutustaan varten. Kolmen vuoden kuluttua hän oli ehtinytkin saada kokoon riittävän summan. Hän teki päätöksen lähteä kouluun. Hänen harras toiveensa oli päästä opettajaksi. Tarkkaan hän käytti kaikki hetket kehittyäkseen kunnolliseksi tällä alalla. Muistellessaan noita aikoja hän hymähtää itsekseen: "Vihdoinkin olen saavuttanut päämääräni!" Melkein huomaamatta vierivät sittemmin vuodet, jotka hän opettajan toimessa oli. Hyvin olikin hän tehtävässään onnistunut. Ja nyt hän on harmaahapsinen vanhu, jonka elämänkynttilä on jo melkein loppuun palanut. Mielellään hän kuluttaa hetkiä yksinäisyydessä uneksien nuoruusvuosiensa kultaisista ajoista. Nyt elämän iltahetkenä sarastaa hänelle todellisen tulevaisuuden aika ihanana. Hän tietää että puhtaalla ja hyvin eletyllä menneisyydellä on varma tulevaisuus. Ahkerasti työtä tehden ja taistellen taistelunsa hän oli saavuttanut tyytyväisyyden mielen vanhojen päiviensä iloksi.

Samoin mekin, vielä elämän keväässä olevat, asettakaamme itsellemme päämäärä. Niin hyvin koulussa kuin muuallakin käyttäkäämme kaikki kultaiset hetket kultaiseen opiskeluun, hyödyllisten kirjojen lukemiseen, rientäen eteenpäin tarmokkaasti Jumalaan turvaten. Siten saavutamme varmasti asettamamme päämäärän. Kun kutrimme sitten ovat lumenväriset ja askeleemme epävarmat, niin edellä kerrotun vanhuksen tavoin voimme muistella että elämämme on oikein eletty.

A. T.

A Rattling Good Time

IMAGINE, dear reader, a Ford, a common, miserable, moth-eaten, flea-bitten flivver. An unusual one it was, though, because it was the personal property of the Honorable Ananias Pontinen. All great happenings have a small beginning, and the Ford was the instigator of this great circumstance.

One illustrious July day, in the year of 1926, the senior member of the Pontinen and Kasari firm, arose at the hour of five to leave for his summer cottage at Lake Vermillion. He dressed and ate his breakfast hurriedly, after which he used the telephone and found out that his four companions, Huhtala, Siurua, Tapper, and Hamalainen were already waiting for him. He went out to his garage, wound up the noble Ford, jumped in, and darted away.

Within a half hour, the five vacation seekers were prepared for their one hundred and sixty mile ride to the lake. After a few hours of riding they came to a small town, and there it was, that the hard luck began. While going around a corner, a wheel on Henry's erratic body refused to go any farther in that direction, so it detached itself from the rest of the car and rolled and rolled down the street until it stopped within the doorway of an undertaker's parlor. The Ford slumped backward and the merry makers got out.

"A bad beginning," remarked Ananias, as he went after the weyward wheel. It merely required an hours job and five dollars to get started again but the crew was as jubilant as ever.

About eleven o'clock that morning the Right Reverend Tapper announced that his abdominal regions were in dire need of lunch. In other words he desired some coffee. Now the party was in sore straits because there was not any water to be found in that vicinity. But then the Honorable Ananias was struck with a brilliant idea. He piled the boys in the Ford again and drove like one mad for about a half hour until the water in the flivver's radiator commenced to boil. Then he stopped the car and taking a pound of coffee, he poured it all into the radiator, after which he raced the motor for about five minutes to keep the water boiling. Then he turned off the engine and said, "Gentlemen, coffee is served."

Taking a pair of pinchers and a cup he stooped beneath the lowly Ford, opened the pet-cock, and let the coffee run into the cup. This he passed to the Reverend who sampled its contents and complimented him upon his achievement in the culinary line. The joy-seekers lunched and within a short time were on their way again.

About one o'clock the gentlemen stopped in a little town called Burguis, for dinner. The Ford, for some unknown reason, happened to have been left without a weight tied to it, and consequently, rolled down the hill until it stopped at the very edge of a railroad crossing about two feet from the tracks. The Burguis flyer came by and swept so close that the steps from each Pullman were knocked into the street, because of Henry's unbidden presence there.

When the party came out of the hotel, they naturally were surprised to find the Ford missing, and began to look for it. Hamalainen noticed a peculiar looking sight the bottom of the hill and went down to investigate. And there was the refractory flivver.

"Remarkable," said Ananias, when he had viewed the accident. "I always thought that I would never get rattled, but—now I own a Ford."

About twenty miles out of Burguis the Ford faced a long steep hill down which it endeavored to coast, but for some unknown reason it refused to go.

"Can't you go any faster?" asked the Reverend of the Honorable Ananias.

"Sure I can," he replied, "but I must stay with the Ford."

"What's the matter with the blooming outfit, anyhow?" asked Huhtala. "Was it wound too tight?" After careful investigation it was found that Siurua, who had fallen into comfortable slumber, was dragging his feet.

Strange to relate, the rest of the journey was covered without any other accidents, save for a few minor blowouts, and the fact that the Lizzie stuck on some flypaper that happened to be lying in the road. Ten o'clock that night the party reached Tower, where they disembarked at the hotel. Thus was their journey ended.

It was a tired and a stiff looking bunch that emerged from Henry's body. Dust-covered and stiff, but still they were jubilant. Huhtala came out, stretched himself, stopped, gazed long and earnestly at the car, and said, "Beauty in a woman is only skin deep, but in a Ford it is only tin deep. I regret that I have but one life to live for Henry Ford."

K. B. K.

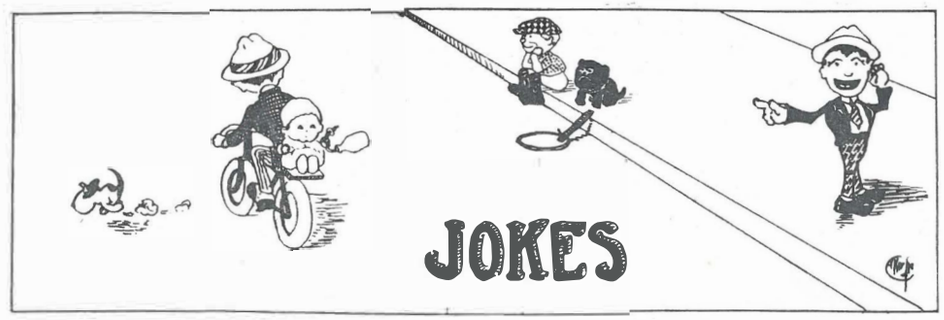

Kasari—"What are we going to have for dinner today?"
Lofback—"Pea soup in G Minor."

When a dog was heard barking in the kitchen, one of the hungry ones proclaimed in a loud voice—"Hot-dogs for supper."

Miss Perttula—"How do you measure electricity?"
A bright one replies—"By the mile."

Neiti Perttula ruokapöydässä — "Tahtooko Oja vettä?"

Evert—"Why are all things naughty that are nice?"

Pinkie—"Oh gee! I'm disgusted with bookkeeping."
Mäki—"Oh well! You'll find sympathy in the dictionary."

Holso soliloquizes—"Oh father! Get the hammer, there's a fly on bay's head."

Mr. Lehto—"What is subrogation?"
Arola, in his usual impressive and deliberate manner, replies—"That's more than I know."

Pinkie, while preparing a transcript—"How do you smell hammer?"

Mr. Lehto—"Who makes the laws in a city?"
Pontinen—"The board of health."

Mr. Lehto to Anderson—"Your business letter shows indications of a matrimonial trip."

Lofback to Kasari—"Where are you going?"
Kasari—"Home, to put on a warm necktie."

Uno K —"What is that branch of science which treats with sound and ends in 'tic'?"
Tapper—"Lunatics."

Mr. Lehto in penmanship class—"Concentrate your attention on the center ring of the circus; no sideshows are allowed."

Miss Perttula—"Why is rain water soft?"
Ida N.—"Because it comes from the sky."

An experienced one—"Here's a remedy for red cheeks—a typewriting test."

The question of thermos bottle comes up in class and the teacher asks—"What does the word thermos mean?"
Ida N. replies—"It's the name of the man who invented it."

After the teacher had called the roll, one marked absent speaks up—"No. 37 is here."
The teacher—"Were you sleeping too?"
—"Yes."
—"I didn't hear you snore."

Torkko in the cafe—"Do you serve lobsters here?"
Waiter—"We serve anyone here."

Avoin kirje piano-oppilailleni.

Jos Sinulla on halua ja kykyä musiikkialalle, niin ottaos vastaan muutama rohkaiseva sana.

Sitä ennen tahdon kuitenkin huomauttaa, että Sinun ei pidä luulla musiikkialaa niin helpoksi kuin se näyttää. Jos millä, niin tällä alalla vaaditaan Sinulta kaikkein eniten tarmoa, intoa, kestäväisyyttä, kärsivällisyyttä ja luonteenlujuutta; ennen kaikkea siinä vaaditaan jatkuvasti ahkeraa työtä ja ponnistusta päivittäin, viikottain ja vuosittain. Silloinkin kun tunnet suurta väsymystä ja vastenmielisyyttä, on Sinun käytävä pianosi ääreen suorittamaan jokapäiväiset harjoituksesi.

Muista valita tai löytää oikea tapa miten harjoittelet. Älä harjoittele nopeasti ja hermostuneesti, vaan hitaasti ja mielenkiintoisesti. Opi jakamaan aikasi, että Sinulla on aikaa skaaloihin, sormiharjoituksiin, oppikoulu-harjoituksiin ja sooloihin; älä myöskään unhota käsiasento-harjoituksia.

Jos olet valinnut tai aiot valita musiikkialan elämäsi tehtäväksi, niin olet silloin ottanut yhden ihanteellisimmista aloista mitä voimme ajatella. Tällä alalla Sinulle tarjoutuu mitä lupaavin elämän-ura, jolla Sinulla on oleva mitä suurin yksilöllinen itsenäisyys ja vapaus. Sillä alalla Sinulla voi olla paljon hyviä mahdollisuuksia. Eikä se ala ole vielä liiaksi täysi, kuten usein kuulemme sanottavan. Aina kunnollisen kurssin suorittaneella miehellä ja naisella on sijansa musiikki-maailmassa.

Opettajan valinnassa Sinun tulisi olla erittäin huolellinen. Älä aina ota halvinta opettajaa kuten on tapana, vaan valitse opettaja, joka voi tulevaisuudellesi luoda perustuksen. Älä muuta usein opettajaa, sillä siten voi jäädä aukkoja perustavaan työhön ja niin ollen olet vailla jotakin, jota tulet kaipaaman koko elämäsi ajan.

Perustavaan työhön pane aikaa noin neljä tai viisi vuotta jossain hyvässä konservatooriossa, ja sitten saman verran aikaa opiskeluun kuului-

OPISTON KUORO.

PIANO-OPPILAAT

san opettajan johdolla, jolla on yleismaailmallinen tunnustus opettajana ja taitelijana. Jos Sinulla on tilaisuutta näin tehdä, niin silloin olet hyvin valmistunut tehtävääsi, joko sitten antaudut yleisen taiteen, kirkkosi tai kansasi hyväksi tekemään työtä.

Sinä suomalainen nuori mies ja nainen: Sinun musikaalisia lahjojasi tarvitsee Sinun oma suomalainen kansasi, Lutherilainen kirkkomme, jonka yhteyteen olet kasteessa otettu, ja Sinua tarvitsee Suomi-opisto.

Jumala antakoon Sinulle rakkautta kansaasi, kirkkoosi ja Suomi-opistoon! Herra herättäköön meissä halua kehittämään itseämme Häntä ja Hänen työtänsä varten. Siinä, nuori ystäväni, on Sinulle tilaa. Täytä paikkasi pian ja ottaos-vastaan ura, josta voi Sinulle, itsellesi ja kansallesi olla suurta iloa ja hyötyä. Itse Elämän Herra valaiskoon Sinulle tien, jota Sinun tulee käydä. Rukoile Häntä, niin Hän on auttava Sinua pyrinnöissäsi.

Antti Immonen

KOITTO KUORO.

The Mission of Music

"MUSIC'S lofty mission", according to Robert Schumann, one of the great masters of this art, "is to shed light on the depths of human hearts."

What a dull and desolate place the world would indeed be, were it not for the influence of music! It is through music that mankind has been humanized. What speech alone has not been able to impart to the stubborn and the unwilling, has readily gone to their hearts when sent there on the wings of beautiful sound. "Music teaches men not to be self-willed and fanciful, but to see beauty of order, the usefulness of rules, the divineness of laws." It teaches men to lead a life of melody, to live in harmony with both their fellowmen and with the Divine Being.

"Let us, therefore, accept music as a gift, a most precious gift of God; let us study it with reverence; let us practice it with humility and diligence, so that we may catch and drink in it, the spirit of love which it breathes, which is of God, and which leads to God!"

I. M. K.

The Alumni Association

THE Alumni Association of our "Alma Mater" was organized on the 29th day of May, 1914, in connection with the tenth anniversary celebration and reunion of the members of the first graduating class of our school, the class of 1904. All graduates of the Seminary, Academic, and Commercial departments are eligible to membership. The association has grown very rapidly and at the present time there are approximately 350 members, a large happy family indeed.

Since its organization, the Alumni Association has held a reunion and banquet during Commencement week to revive the friendship formed in the school years gone by, and to grasp the hands of each other with a feeling of mutual understanding that the memories of our happy school-days still live in our hearts. During these occasions, we live again those days, and we recall the many incidents in which we played our parts.

Many of the Alumni come here from their distant fields of action to be present at these reunions, and to meet their old friends. With eagerness they listen to the stories of varied experiences each has had since his graduation. We learn that our members are doing their share in this land of great opportunities, and are rapidly climbing the ladder to success and fame. We have come to realize that the Christian influence and guidance at our "Alma Mater" have been, in a great measure, responsible for whatever success we may have attained.

The Association inspires its members to higher intellectual pursuits, to better American citizenship, which respects and upholds the laws of the land, and to a nobler Christian life, which helps us to be a credit to ourselves and to our beloved school.

The purpose of the organization is to give moral and financial support to the school. Hitherto, it has accomplished very little outside of moral support, but this has been due to the fact that the membership has not heen sufficiently large. However it is growing rapidly and now has plans under way which will show that we are going to do big things in a financial way, for the support of our school, and which will well compare with the accomplishments of Alumni Associations of other American schools.

Emil E. Hill.

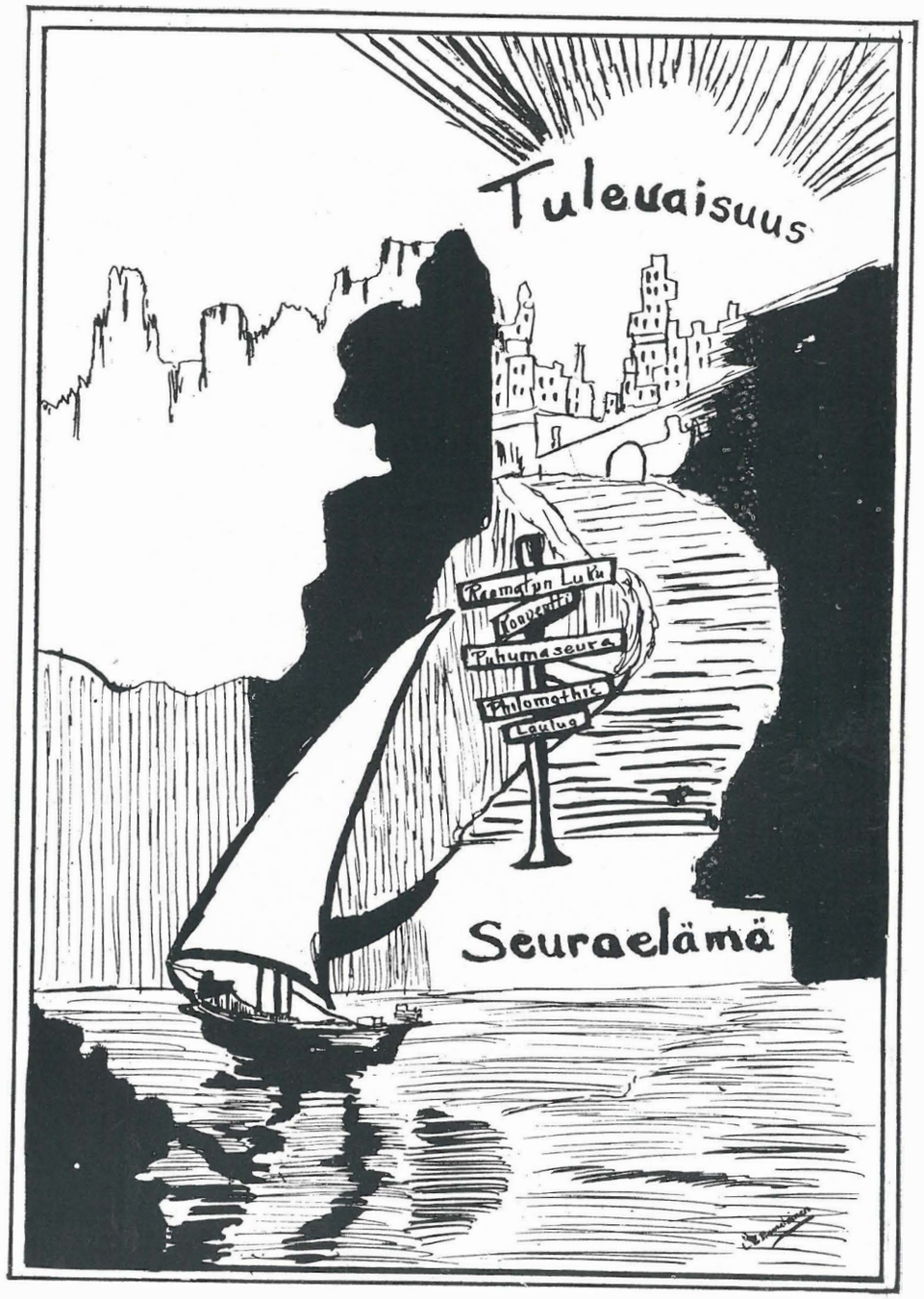

KONVENTTI

Yksi tänäkin vuonna toimineista Suomi-opiston oppilasyhdistyksistä on ollut Konventti Siihen yhdistettynä on ollut entinen raittiusseura viime syyslukukauden alusta alkaen. Sellaisena on Konventti tänä lukuvuonna toiminut pitäen kokouksia joka toinen lauantai-ilta. Tarkoitus on ollut tarjota opistolaisille seurahetkiä koulukotimme suojissa. Täten on toivottu voitavan edes vähän vaikuttaa Suomi-opistossa opiskelevien nuorten henkisen ja hengellisen elämän elvyttämiseksi ja kehittämiseksi. Missä määrin tuo toiveemme on toteutunut ja tulee toteutumaan, ei ole helppo sanoa. Jumalalta siunausta työllemme pyydämme.

PHILOMATHIC SOCIETY

The Philomathic Society, the only organization at Suomi College, whose meetings are conducted in the English language, has this year as previously, endeavored to increase the use of English among its members and to instill in them American ideals. Meetings which have been held every other Friday evening are begun with song and prayer. The reading of the minutes of the previous meeting and their approval lead to interesting discussions in which all members are encouraged to take part, thereby acquiring the habit of appearing in public and expressing themselves in a clear and concise way. The business of the meeting is followed by a program, which usually consists of a lecture, some recitations, and some musical numbers. The meetings are always concluded by prayer and song. That the work of the society is recognized by the students, is indicated by its large membership, which increases as the purpose of the society becomes more clearly known, and the high ideals for which it stands, become better understood.

Suomalainen puhujaseura.

UNOHTUMATTOMAT varmaankin ovat useille täällä opistokodissa ennen ja nyt olleille ne hetket, jolloin he saivat olla mukana Suomalaisen puhujaseuran kokouksissa. Siellä saatiin tuntea kotipiirin rattoisuutta. Usein kyllä mieli oli masentunut kokouksien jälkeen, kun siellä oli kovakouraisesti karsittu pois virheitä, joita itsekussakin oli ilmennyt. Nämäkin hetket ovat kuitenkin olleet vain kiinnittämässä meitä opistokotiin sekä Suomalaiseen puhujaseuraan.

Tänä kuluneena kouluvuotena olemme saaneet kokoontua joka toinen viikko. Kokouksissa käynti on ollut hyvin vilkasta. Toiminta on kohdistunut lähinnä jäsenten kehittämiseen suomenkielen käytössä sekä Suomen kansan tunnetuksi tekemiseen täällä syntyneiden keskuudessa. Muistan erään jännittävän illan, jolloin opistomme juhlasali oli aivan täynnä oppilaita, sillä viikon varrella oli huhuja levinnyt, että tässä kokouksessa päätettäisiin opiston tuleva paikka. Ennen kokousta kuulin kuiskeita eri tahoilta, että muka Duluth olisi paras paikka opistolle. Vilkkaasti keskusteltiinkin, sillä joukossa uskalsi olla vielä niitäkin, jotka vakavasti kannattivat Hancockia. Keskustelun loputtua palkintolautakunta lausui, että Duluthin puolue oli voittanut — nim. suunsoitossa. Monta muuta yhtä hauskaa kokousta olemme viettäneet tänä talvena.

Täällä kansojen sulatusuunissa tällä kriitillisellä hetkellä me tarvitsemme kaikkien niiden seurojen apua, jotka toimivat kansallisuutemme hyväksi. Eri tahoilla hyökätään ajattelemattomien puolelta meidän vähälukuisten päälle tarkoituksella saada meidät muitta mutkitta hylkäämään se kansa, josta olemme haarautuneet. Meillä kaikilla on paljon velvollisuuksia kansallisuuttamme kohtaan. Ovathan monet meistä saaneet Suomen kansan keskuudessa ensimäiset askeleensa ottaa. Ovathan esiisämme sydänverensä vuodattaneet hankkiakseen vapauden tälle kansalle. Nyt ovat heidän taistelujensa tulokset nähtävinämme. Suomi on vapaa jäsen kansakuntien muodostamassa perhekunnassa. Jokainen Suomen lapsi on kansallisuutensa tekijä. Samoin kuin millä kansalla tahansa on Suomen kansalla oma tehtävänsä maailman historiassa ja sen historiaa ovat kirjoittamassa sen yksityiset jäsenet. Meilläkin täällä kaukana olevilla heimomme lapsilla on oma tehtävämme isänmaamme hyväksi.

Suomen kansa on nyt murrosajassa. Monet ovat ne vaikeudet, joittenka kautta sen juuri nyt on kuljettava. Tahdommehan toki kaikki auttaa kansaamme, että se kunnialla suoriutuisi tästä taistelusta.

Suomalainen puhujaseurakin haluaa tehdä parhaansa tässä suhteessa niiden oppilaiden kautta, jotka vuosittain lähtevät heimolaistemme keskuuteen. Emme saa unhoittaa käskyä: "Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että menestyisit ja kauan eläisit maan päällä." Herra on määrännyt Suomen kansalle tehtävän ja "mikä kutsu kansallasi, siinä sullakin osasi."

Y. Autio.

ATHLETICS

Physical Education

ONE of the principal aims of an all-round education should be to prepare us physically as well as mentally for life's problems. Since those, whose bodies are strong and whose minds are keen, are better equipped for the struggle whereby one can hope to win success and happiness, it would be wise for us to study carefully the methods by which we can acquire good health and a sane, clear-working mind.

Systematic and regular exercise is beneficial to every one but especially to the student who is confined to the school-room. It is one of the things which a student can not overlook without paying a penalty. The body needs exercise to keep it in good contition and if it suffers, it means that we are not able to do things to the best of our ability and even the little success that we may have is of short duration.

Exercise, more than anything else, helps to keep people healthy. The fatigue-poisons that are being accumulated in our systems as a result of daily work are carried away during the exercise through perspiration, through the lungs and through the kidneys. Its main purpose, of course, is to improve and maintain health, but we must remember that good health, strength and uniform development of the body go together. The exericise that is most potent in developing strength and endurance is the best health builder and molder of symmetrical physique. There is no exercise that ruins the health if it at the same time is able to strengthen the body. Ruinous results follow only when the exercise is over-done. Excess in this as in anything else is injurious to the body, and this, of course, is to be guarded against.

It pays to be strong and able to resist diseases. Greater mental efficiency and a longer life are the results obtained by the person who observes the laws of health and abides by them. We know that it is easier to be well than ill and if we try we shall find that it is easier to exercise than suffer because of negligence. All wholesome forms of athletics offer us a field of good recreation, better health and higher mental efficiency. When we enter practical life we shall realize that those are most welcome who are strong and able to fight hardships. All students have sufficient reason to turn their attention to athletics and to consider gymnastics, outdoor sports and the various games played during the different seasons, as constituting an important part of their education, when they consider the many advantages to be gained from these sports, both now and in the future. It is now that we are laying the foundation for the future and the stronger that foundation, the greater is the future likely to be.

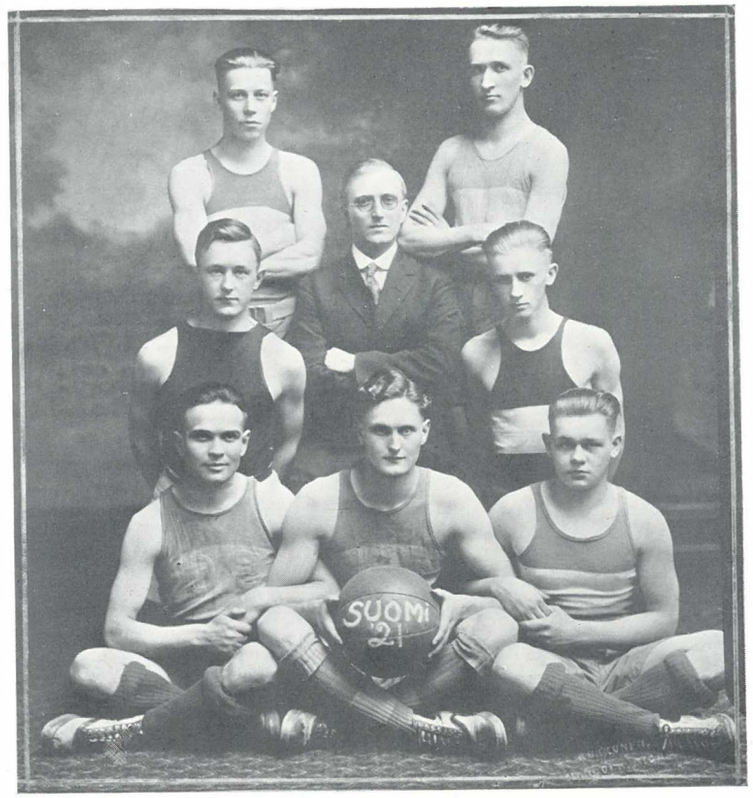

BOYS' BASKET BALL TEAM.

Boys' Basket Ball

THE interest in basket ball this year at Suomi College has been greater than ever before, this form of athletics being the main sport in our school. The Boys' Athletic Association was organized early in the fall and it was decided that basket ball practice should be held twice a week with one additional hour a week for physical training.

With the help of Mr. Lehto, a team has been picked out of fairly good material. Also some time has been spent in finding out who held the class championship, Commercial Department or the Academic Department. To clear up all doubt as to the ability of each, games were arranged to take place at Lincoln Hall where the Academy team twice outplayed the Commercials and defeated them by a small margin.

The Suomi "five" also played the Chassell High school team both at Chassell and Hancock, winning both games.

As this annual goes to press our team still has several games to play and we hope to be victorious in at least a few of them.

GIRLS' BASKET BALL TEAM

Girls' Basket Ball

THE second day of November was a joyful day for the girls who were interested in basketball, for on that day an enthusiastic group gathered in one of the classrooms and a girls' basket ball team was organized, with Saima Markkanen as captain. Miss Greenwood consented to be our coach, which pleased us immensely.

The first practice was on November sixth at Lincoln Hall, and since then, there have been practices every Saturday morning. Before the basketball practice, we had physical training which tended greatly to increase our enthusiasm. It was pleasing to note that a large number of girls came to participate in the exercises.

Hitherto we have not challenged any outside teams to display our ability as players, but we expect to do so later on. However, at the beginning of the spring term the Academic girls challenged the Commercial girls, and the game which followed proved to be very interesting, showing good team-work and great enthusiasm on both sides. And although losers, the Commercial girls decided to improve rapidly and in turn challenge the Academic girls.

Basketball has made our school-work more pleasant, and has helped in our physical and mental development.

As Others See Us

Prettiest girl	Impi Nissi
Handsomest boy	Adolph Kasari
Sweetest girl	Ida Kaarto
Best liked girl	Ida Nasi
Best liked boy	Andrew Huhtala
The popular girl	Laine Hamalainen
The popular boy	Rudolf Lofback
Most industrious boy	Reino Laitinen
Most industrious girl	Anna Vanni
The most gentle girl	Alma Laaninen
The cutest girl	Anna Korhonen
The athletic boy	Viljo Nikander
The athletic girl	Saima Markkanen
Most original boy	Albin Kainulainen
The quietest girl	Helen Niileksela
The greatest joker	Uno Knuuttila
The fussiest girl	Senja Waisanen
The fussiest boy	Arvo Oja
The greatest talker	Emil Hamalainen
Our artist	Arne Karhu
The talented girl	Ellen Swan
The poet laureate	Lilja Kantonen
The shorthand shark	Aina Kaihlanen
The comedian	John Anderson
The suffragette	Ida Nissila
The wittiest	Rose Jampsa
Favorite girl with teachers	Elsa Luhtala
Favorite boy with teachers	Arthur Anderson
Our best friend	George Nissila
A good pal	Lempi Nummelin
The steadiest girl	Alli Torppa
The kindest	Hilja Hoikka
Best natured	Fanny Kerttula
The happiest	Anna Miilu
The influential character	Maemi Matson
Most determined	Miriam Moilanen
The dignified miss	Martha Kaukola
The inquisitive miss	Lempi Kari
The particular girl	Fanny Pelkonen
The accomodating girl	Edith Sippola
The polite boy	William Ylitalo
The least fussed boy	George Ryty
The mischievous girl	Hilda Johnson
Most punctually late	Marie Kangasniemi

Can you imagine:

Anna Wanni talking in a whisper?
Impi Penttala without the giggles?
Siurua in a hurry?
Fanny Pelkonen with a frown?
Maymie Hillson "skinny"?
Emil Hamalainen without his statistics?
Edith Sippola talkative?
Hilda Johnson mute?
Lofback without his vocabulary?
Arvo Oja short?
Silence in the commercial building?
Koski's nightmare when the cat was put into his bed?
Kasari's business ability?
Business English done on time?
The joke-editors "sore" at each other?
Kainulainen obeying instructions?
Saima with curls?
Laitinen not tete-a-teting in the library?
Karhu without his usual "line"?
Nikander in a jolly mood?
Ida K. making a mistake?
Everybody satisfied?

Calendar

SEPTEMBER 1920

7. Enrollment.
8. Lessons are assigned and the daily grind begun.
11. College girls sell tags for Bethany hospital.
14. Dormitory girls horrified by an announcement of physical exams.
16. Sad news of Hulda Koski's death.
17. Welcome party. A good time reported.
18. First trip to the College Grounds.
21. "Pinkie", "Bobbie", "Tootsie" and "Billy" went to the Lunch Room on truant leave and were chased home by a dog.
24. Teachers' Institute at Calumet.
27. First Academic Senior class meeting.

OCTOBER

2. Seniors make a pleasure trip to Piippo's camp. An ideal day!
7. Maisteri Lindfors arrives from Finland. "Kid Biff", the Minnesotian, enters the Commercial Department. Antisaloon representative lectures at college.
9. "Kuss", the Western rancher. shows up again. Commercial hike to Swedetown.
14. Prof. Jeffers lectures on agriculture. Ghosts scare girls in room 20.
16. New Kaleva opens. Mock wedding in the dormitory.
21. Rev. Immonen gives walking lessons to the students in singing class.
26. Basket Ball teams organized.
27. First snowfall.
28. Reception for Maisteri Lindfors.
30. Halloween—Janitor is kept busy guarding his ash cans.

NOVEMBER

4. Seminary library has an accident.
10. Anna Vanni falls off her chair in bookkeeping class.
14. Philomathic entertainment.
16. "Sye" suddenly disappears from the supper table and is found two hours later in Edith Sippola's clothes closet
17. First Annual staff meeting.
21. The Konvent society makes a hike to Atlantic.
24. Philomathic party. Evening dress is prominent among the boys.
25. Thanksgiving Day.
30. Seniors hide from X-ty class.

DECEMBER

1. Why were the Floodwood girls vaccinated that night?
3. Girls' Bazaar at college—a great success.
4. Senior class party at Laaninen's place.
7. Lilja: "366, please." Giggles in chapel.
10. Music students' recital.
16. Farewell party.
17. Fall term ends. Most of the students leave for home.
18. Chapel room is decorated by the re-remaining students.
22. Entertainment in the chapel room.
24. Christmas Eve. Santa Claus does not forget us.
29. Ten mile hike to Onnela.
31. New Year's Eve party.

JANUARY, 1921

1. New Year's Day.
4. Spring term begins. Several new students enroll.
12. Mr. Cave passes candy to the Physics class.
13. The "Company Men" discuss the topic "Who got chastised the most?"
14. Welcome party.
15. Unsuccessful attempt at broncho-riding without "pulling leather" performed in the cloakroom by "Kid Biff."
18. A hot discussion in the Commercial bulding between the students from Michigan and Minnesota.
19. "Heikin päivä" celebrated at the Kaleva Cafe. Free treats.
22. Everybody attends the interclass basket ball game. Academic boys scored 26 to 15. Academic girls vs. Commercial girls 26 to 1. Commercials won(one)!!
24. Marin's desire is fulfilled. He gets a a "bowl" of coffee at the Kaleva.
26. Commercials eat hardtack before X-ty class.
25. The bookkeeping students rearranged and four "teacher's pets" placed in the front row.
27. The American History class discusses "fish stories". It was a shark.
31. Miss Nissila's wonderful imagination created a sensation when she perceived a mouse on the library floor.

FEBRUARY

1. Lofback does not get hungry at the editorial-staff meeting.
9. Kainulainen comes to Physics class with some "Life Savers". There's a reason.
11. Philomathic concert. The event of the season.
12 Sleighride to Chassell. Suomi basket ball teams play Chassell. The boys were victorious but the girls were defeated.
14. Valentine's Day. Some boys are secretly buying valentines.
18. Editor-in-chief calls in the calendar at this date.

The Judgement of the Majority

Is usually safe to follow. That our photographs are satisfactory in all respects seems to be the unanimous opinion of our customers.

Call—See Our Samples—Learn our prices.

They'll convince you too!

Kukkonen Studio

Phone 265.

105 QUINCY ST. HANCOCK, MICH.

The Photographs in this book were made by us.

John R. Heino

Suomalainen
Lakimies

606 Lowdale Bldg., kuudes lattia.

DULUTH, MINNESOTA.

Puhelin: Melrose 4255.

Merchants Life Insurance Co.

Des Moines, Iowa.

LIFE INSURANCE—IS

Common sense applied to living.
Discipline in youth and rest in old age.
The foe of want.
Increases the confidence of young men and women and enables them to mount the ladder of success.

EMIL E. HILL
Mgr. Northern Mich.

Room 6. — First National Bank Bldg.

HANCOCK, MICH.

THIS STORE STANDS FOR QUALITY AND SERVICE

That's why

Kuppenheimer Clothes

are here, and their same quality standard is evidenced in everything sold by this store.

Moss & Levine

THE MEN'S STORE.

HANCOCK, MICHIGAN

FINNISH RECORDS
by all the leading Finnish Artists
on
Victor Columbia Edison
at

McLogan-Pearce Music Co.

CALUMET HANCOCK
IRON MOUNTAIN

A close shave is a favorite expression of Detective Story writers. The best shave and haircut in town is the favorite expression of our patrons.

The Palace Shaving and Haircutting Parlor

LEO M. EBERTOSKI
Prop.

526 Quincy St. Hancock, Mich.

Enemmällä mielihyvällä emme voi mitään Teille suosittaa kuin tunnetuita

"Patterson" Kenkiä
ja puolikenkiä naisille sekä
"Connolly" Kenkiä
miehille.

Ne ovat sopivia, kestäviä ja mallikkaita.

Pyydämme käymään katsomassa.

Frank Eilola & Co.

HANCOCK, MICHIGAN

First National Bank

HANCOCK, MICHIGAN

(Perustettu 1874)

VÄLITTÄÄ RAHAA SUOMEEN

postin kautta ja sähköteitse, ostaa ja myy Suomen rahaa, vekseleitä ja maksuosoituksia sekä uloshakee saatavia Suomesta.

SUOMEEN MATKUSTAJILLE

erikoisesti suosittelemme dollareissa maksettavia **matkustajain vekselelitä,** jotka voitte vaihtaa Suomen markoiksi korkeimman kurssin mukaan dollarista.

Tämä pankki tarjoo Teille huolellisen ja vilpittömän toiminnan **kaikissa** pankkialalle kuuluvissa asioissanne.

Erikoisesti suosittelemme **säästöosastoamme.**

Säästötililtä maksetaan 3 pros. korkoa, ja rahanne voitte aina saada ulos vaadittaessa.

Kaikki liikkeenne voitte käytännöllisesti tehdä **postin kautta.**

A Practical Test

of any system will reveal its advantages and just as surely exposes its weak points.

We solicit the opportunity to prove to you that systematic saving pays.

The Superior National Bank

The Bank of Personal Service.

HANCOCK, MICH.

This is to you

Your family, your friends—all have begged you to have your photograph taken. You couldn't give them anything they'd appreciate more.

It's an obligation you owe to present them with "Photos of Quality" from the studio of

C. A. SILFVEN & CO.

"Photos of Quality"

HANCOCK, Phone 220

Jewelry and Silverware Headquarters

While you are in the city, don't fail to come in and see us; no trouble to show goods.

OUR PRICES ARE RIGHT.

OTTO BORRESEN

The jeweler.

127 Quincy St.

HANCOCK MICHIGAN

TALK WITH——

N. J. BRODEUR

Fire insurance on dwellings and furniture as low as $2.60 a thousand per year.

418 Quincy St.

HANCOCK, MICHIGAN

David P. Anderson

Uudenaikainen ja siisti suomalainen Hautaustoimisto ja Kukkakauppa

Kauniita kukkalaitteita valmistetaan hautajais- ynnä muita tilaisuuksia varten.

Tel. 1163

508 Quincy St. Hancock, Mich.

Eastman Kodaks

Cameras and Supplies. Professional Finishing for Amateur Photographers at

NICHOLS

THE REXALL DRUG STORE

HANCOCK, MICHIGAN

Dependable Merchandise

Reasonable Prices

at

Arvid Taurinen's

Men's Clothing & Furnishings.

318 Quincy St. Hancock, Mich.

P. SCHOLLER, OPTOMETRIST

HANCOCK, Suite 4-5-6- P. O. Building MICHIGAN

Telephone office 185, Residence 393-M

LOW PRICED GLASSES

There is only one way to save money in buying Glasses and that is to buy none but the very best and always have your eyes examined and glasses prescribed by a thoroughly qualified optometrist.

Only from such glasses and optometric services will you obtain the maximum amount of relief and comfort—and they always prove to be the cheapest in the long run.

Dr. W. C. Yokie

DENTIST

Office Hours

9:30 to 12 a. m. 1:30 to 5 p. m.

Phone 233-R

HANCOCK, MICHIGAN

Sporting Goods

Athletic supplies. Outfits for all Athletic Sports

at

BENJAMIN WIEDER Co.

113-115 Quincy St.

HANCOCK, MICHIGAN

Kun tarvitsette uusia vaatteita tahi vanhoja korjautatte, niin käykää August Pellon luona.

Ette kadu kauppaanne.

August Pelto

HANCOCK, MICHIGAN

Wm. Mountjoy

ICE CREAM, CANDIES, FRUIT, SOFT DRINKS, GROCERIES, ETC.

530 and 532 Quincy St.

HANCOCK, MICHIGAN

OWL DRUG STORE

D. C. COON

Proprietor

HANCOCK, MICHIGAN

Miesten vaate- ja kenkäkauppa

Käsittelee ainoastaan parasta alalleen kuuluvaa tavaraa.

John Waisanen

Tel. 876-J

305 Quincy St. Hancock, Mich.

CITY DRUG STORE

PRESCRIPTION STORE

HANCOCK, MICHIGAN

Kaleva Kahvila

PUHDAS RAVINTOLA

HENRY MOILANEN

Omistaja.

HANCOCK, MICHIGAN

TARVITESSANNE RAUTATAVARAA KÄYKÄÄ

J. P. Nelsonin

Rautakaupassa

ostoksilla.

HANCOCK, MICHIGAN

Dr. P. E. Steinback

Suomalainen Hammaslääkäri

Kaleva Kahvilan yläkerrassa.

234 Quincy St.

HANCOCK, MICHIGAN

Nissila & Makela

AUTO GARAGE
& DRAY LINE.

HANCOCK, MICHIGAN

Edw. Waara

Taskukelloja, Seinäkelloja, ja Juvelitavaroita. Suuri valikoima Hopea- ja kristallitavaroita sekä Porsliiniastioita.

HANCOCK, MICHIGAN

Jarvis Studio

TYYNE A. JARVIS
Prop.

414—5th St.

CALUMET, MICHIGAN

Josiah Collins

UNDERTAKER AND LINCENSED EMBALMER

Phone 766-J

SO. RANGE, MICHIGAN

Matt Mattson

Juomatehdas

Puhelin 1180-F1

HANCOCK, MICHIGAN

Henry Sakari

Peninsular Uuneja ja Domo Separaattoreja on aina saatavana.

HANCOCK, MICHIGAN

Kaikellaista Rautatavaraa saatavana

Hinnat aina kohtuulliset.

South Range Hardware Co.

Phone 967-W

SO. RANGE, MICHIGAN

SÄÄSTÄTTE RAHAA OSTAMALLA MEILTÄ!

Meillä on kaikkea mitä talossa tarvitaan.

M. KIVI & CO.

SO. RANGE, MICHIGAN

Glass Bros.

The right store for you to trade with.

SO. RANGE, MICHIGAN

South Rangen ja ympäristön asukkaille

pyydämme huomauttaa, että meillä on täydellinen varasto huonekaluja samoin kuin myös vaatetavaraa, ruokaa ja tuoretta lihaa alimmilla hinnoilla saatavana.

Uitti Brothers Co.

SO. RANGE, MICH.

L. J. BROWN

INSURANCE
REAL ESTATE

SO. RANGE, MICHIGAN

On tyydytys meille saada palvella teitä.

Tarvitessanne ruokatavaraa ostakaa siis meiltä.

Lukkarinen & Mattson

Phone 201

NEGAUNEE, MICHIGAN

The Banking Habit

is universally conceded to be a good habit and a good habit has been defined by someone as.

"Yesterday's Achievements Taking the Sting from Today's Toil."

This definition states the exact truth based upon the experience of thousands of depositors throughout the world. While you are forming this exceptionally good habit, you are accumulating a fund for future use. Life is worth living when you have money in the bank—it gets monotonous when you are broke.

SOUTH RANGE STATE BANK

Passmore & Paquin

SHOE DEALERS
Exclusively.
Reliable Values Guaranteed.

Phone 87

317 Ashmun St.

Royce's Old Stand.

SAULT STE. MARIE, MICH.

Soo Co-Operative Mercantile Association

Incorporated 1913

MAIN STORE AND BAKERY

536-538 Ashmun St.

SAULT STE. MARIE, MICH.

First National Bank

SAULT STE. MARIE, MICH.

Active United States Depository

(Under Unites States Government Supervision and Inspection.)

Commercial, Savings and Foreign Exchange Depts.

Special Attention to Banking by Mail.

The People's Store

Matt Kniivilä, Jack Rogers,
Props.

Groceries, Meats
Flour and Feed

Phone 202

STAMBAUGH, MICHIGAN

Come in and see our New Home and be convinced that this is the home for your money.

The Commercial Bank

of

STAMBAUGH, MICHIGAN

The Store That Satisfies

In everything to Wear
For the Whole Family.

Herman Ruwich

CRYSTAL FALLS, MICH.

Arvo Tervonen

MAKEISKAUPPIAS

CRYSTAL FALLS, MICH.

Täydellinen varasto pehmeitä juomia, tupakkaa ja sikaareja. Aina saatavana kuuluisaa "Bellevue" jääkermaa.

PILLSBURY'S

CRYSTAL FALLS CO-OP. SOCIETY

The Crystal Falls National Bank

CRYSTAL FALLS, MICH.

The atmosphere is homelike, friendly democratic. There are no formalities.

The spirit of service pervades every department. Every effort is made to reciprocate patronage

Vaate- ja Kenkäkauppa
A. Kyyhkynen

10—6th Ave. W.

DULUTH, MINNESOTA

Good Service and Sound Banking

at

BANK OF KALEVA

KALEVA, MICHIGAN

May we serve you?

JOHN E. RENGO & COMPANY

Buyers of

Farm Produce, Hardware, Farm Implements, Auto Supplies, Tires and Tubes, Furnaces, Ranges, Heaters and Bath Room Outfits.

KALEVA, MICHIGAN

UNION STORE CO.

GENERAL MERCHANDISE

Farm Implements, Building Material, Etc.

KALEVA, MICHIGAN

Dry Goods & Men's Furnishings

Quality & Service

HENRY OJA,

Proprietor

CLOQUET, MINNESOTA

LOFBACK'S HARDWARE CO.

HARDWARE & FURNITURE,

Paints, Oil and Varnishes.

Where your dollar goes the farthest.

Phone 735

VIRGINIA, MINNESOTA

J. KETOLA & Co.

DRY GOODS
HARDWARE
FURNITURE

302-310 2nd Ave., North

VIRGINIA, MINNESOTA

Markkanen Haugsrud Co.

GENERAL MERCHANDISE

FLOODWOOD, MINNESOTA

SIIRTOLAISUUSINSTITUUTTI
MIGRATIONSINSTITUTET
20500 Turku 60 ☎ 17536

61-1978

First State Bank

FLOODWOOD, MINNESOTA

Capital $15,000
Surplus 3,000

Does a general cashing business.

Floodwood Mercantile Co.

We sell Everything in Merchandise

FLOODWOOD, MINNESOTA

Floodwood Cash Grocery

RUOKA- JA SEKATAVARA-KAUPPA

FLOODWOOD, MINNESOTA

SUOMALAINEN

APTEEKKI

BEAR NORDLING

IRONWOOD, MICHIGAN

Farmers' State Bank

FLOODWOOD, MINNESOTA

A. O. MOLDEN, cashier
NILS MUUS, president

5% interest paid on Time Deposits.

Farm Loans a Specialty

M. N. TRIPLETT, M. D.

REAL ESTATE

Farm Lands & City Property
Improved farms a Specialty

FLOODWOOD, MINNESOTA

V. HIRVELA

PHOTOGRAPHER

205 E. Aurora St.

IRONWOOD, MICHIGAN

Telephone 315-W

The Fashion & Shoe House

MIESTEN VAATTEITA

sekä

KENKIÄ

Miehille, Naisille ja Lapsille.

JOHN B. BEKOLA

IRONWOOD, MICHIGAN

Matkailijain Koti

Kalustettuja huoneita vuokrataan. Saapuessanne Ishpemingiin ja tarvitessanne majapaikkaa etsikää

ALEX PANTTI

215 E. Division St.

ISHPEMING, MICHIGAN

Matti Lofberg

ISHPEMING, MICH.

MIESTEN JA POIKAIN VAATE JA KENKÄ-TAVARAA

H. W. Elson's

BOTTLING WORKS

Ensiluokan virvokejuomatehdas.

Suurin suomalainen liike alallaan Amerikassa.

IRONWOOD, MICHIGAN

KOSKI

MERCANTILE CO.

ISHPEMING, MICHIGAN

Sähköhieronta- ja -parannusliike

Käytetään sähköä erityisesti uusimman käsittelyn mukaan mitä erilaatuisimmissa sairauksissa kuten kaikellaisessa kolotus-, hermo ja hengityselinten taudeissa, unettomuudessa, huonossa ruoansulatuksessa, pussitaudeissa (goitre), ihotaudeissa, laihduttamisessa y.m. Kaikellaista tarkastusta, valokuvausta sekä tautien parannusta suositetaan X-säde koneella.

M. J. MUSTONEN

Siibkö- y. m. parantaja

Tel. 1184

HANCOCK, MICHIGAN

SIIRTOLAISUUSINSTITUUTTI
MIGRATIONSINSTITUTET
Turun Yliopisto
20500 Turku 50 ☎ 17536

61-1978

FINNISH BOOK CONCERN PRINT HANCOCK, MICH